

8 Onderzoeksprijs
Sociaal angstige mensen hebben minder zelfcompassie

10 Opinie
Facilitaire medewerkers die hun stem verheffen, worden berispt

5 Local Hero
€10,000 for idea to convert ultrasound scans into virtual reality

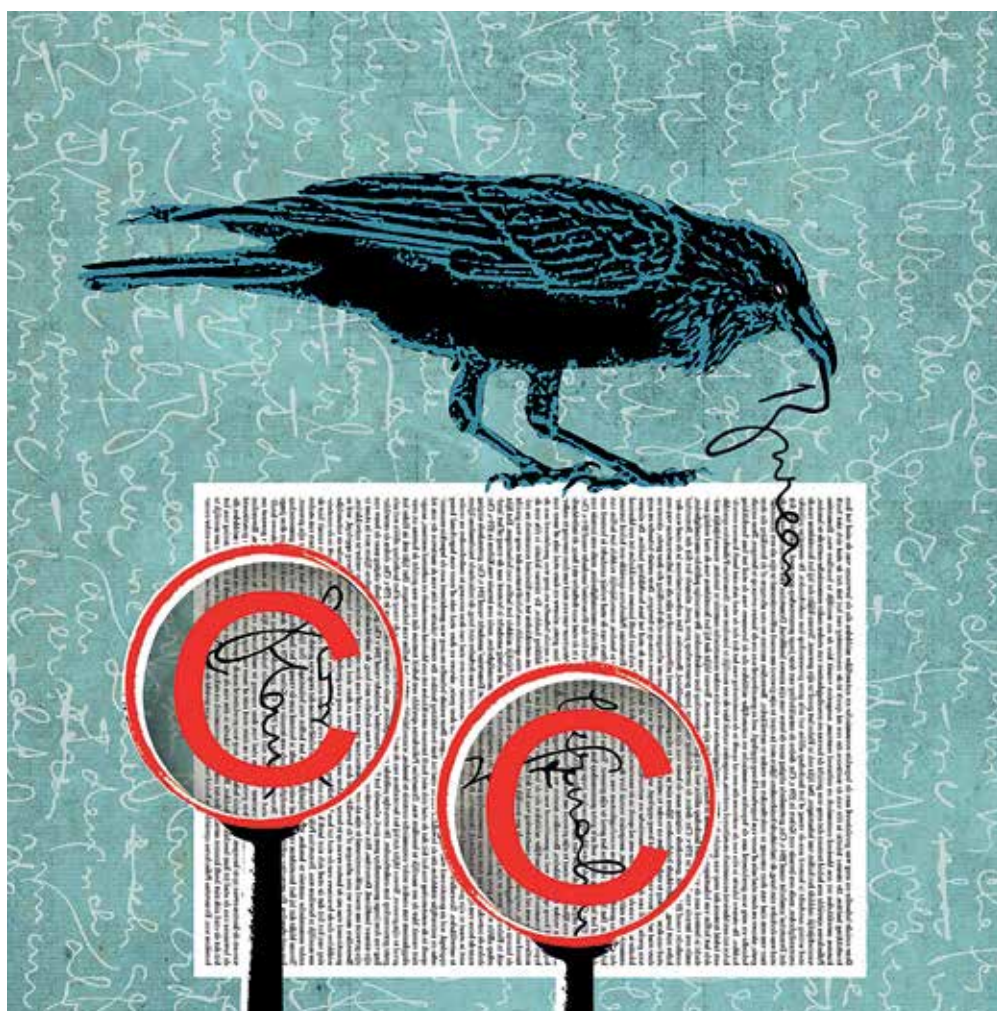
6 Thai food
Tasty Thai: the kitchen is catering to Dutch taste buds

observant **11**

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 36 | 19 november 2015

Stelen als de raven. Dat is niet wat onderzoekers doen. Toch checkt de UM sinds een half jaar willekeurig twee proefschriften per maand op plagiaat. Hoe gaat dat in zijn werk? Welke dissertaties worden geselecteerd? Een kwestie van "ogen dicht en prikken maar". Lees verder op pagina 9 Illustratie: Simone Golob

Last Tuesday, rector Luc Soete together with a large group of French students and staff commemorated the attacks in Paris. "Supporting France doesn't mean that you don't care about the rest of the world" See page 5 Photo made in Paris: Quentin Chevrier

nl

"Mensen slapen slecht, ze worden er ziek van" Externe adviseur moet rust terugbrengen bij facilitaire dienst

Een voorgenomen plan om de receptiediensten aan deze universiteit anders te organiseren heeft tot opschudding geleid binnen de facilitaire dienst. Het college van bestuur heeft nu een externe adviseur ingehuurd die "objectief en met de juiste nuance" de situatie binnen de dienst in kaart moet brengen.

Zo luidt de tekst die de directeur van de dienst (FS, Facility Services), Eric Klekamp, vorige week donderdag in een extra editie van het interne digitale bulletin *News Flash* aan zijn medewerkers stuurde. De adviseur is Wil Rutten, voormalig gemeentesecretaris in Maastricht en daarna tot zijn pensionering in 2014 de hoogste provinciale ambtenaar in Noord-Brabant.

Dat Klekamp hamert op objectiviteit en "de juiste nuance" komt niet uit de lucht vallen. Sinds drie leden van de dienstraad bij FS een maand geleden opstapten is er een golf van e-mails door de dienst gegaan, waarvan een enkele nogal emotioneel van toon was. Een medewerker repte onder meer van de "sneaky

manier" waarop de directie probeerde "de reorganisatie van de recepties er doorheen te jassen". Dit tot ongenoegen van diezelfde directie die eerst een bericht rondstuurde met de mededeling dat de maillijst van FS "hier niet voor bedoeld is" en een dag later (via de clustercoördinator recepties) de toonzetting bekritiseerde "(een grens is overschreden)" en "passende maatregelen" aankondigde.

De betrokken medewerker is vervolgens inderdaad formeel berispt, maar de reactie van de leiding lijkt binnen de dienst averechtse effecten te sorteren. Zoals een collega die anoniem wil blijven het formuleert: "Belachelijk, over de toon van die mail kun je het inderdaad hebben maar inhoudelijk heeft hij gelijk. Ik vond het walgelijk, die 'passende maatregelen'. In wat voor dictatuur leven we?"

De schrijver van de bekritiseerde mail laat weten dat hij intussen inziet dat een gematigder toon verstandiger was geweest maar dat hij niettemin "heel veel steunbetuigingen heeft ontvangen

Lees verder op pagina 3

eng

Rearranging money and powers

The School of Business and Economics (SBE) has changed course: future decisions on education will be made not by the departments, but by special project teams. Powers will be transferred from the departments to these teams, and the departments will be expected to invest their ample savings. These changes should remove major barriers to overhauling the education on offer at SBE.

Dean Philippe Vergauwen compares the departments to "fiefdoms", which have considerable autonomy in managing their own revenues and expenses, but also tend to hoard their money in order to fall back on it in hard times. These savings, some €12 million, are lying dormant and rarely invested in departmental projects, says Vergauwen. Yet they would come in handy to lighten the workload for staff or get new courses off the ground.

The powers of the departments, too, serve as obstacles to innovation in education. Says Vergauwen, phoning from South Africa where he has been teaching this week: "If you want to set up a new programme that involves various departments, you get bogged down in discussions about money and everyone's stake in the programme. This is barking up the wrong tree;

even the departments themselves realise that. It's got to be about content."

SBE has therefore designed a new financial structure in which the money will go to inter-departmental project teams responsible for education. There will also be incentives that increase the appeal of investing. The departments will not disappear, Vergauwen emphasises, but will serve first and foremost as the home base for specific experts. They will also take on more HR duties.

Not everyone will be cheering. "I'm definitely going to receive angry emails from staff who will have less of a say from now on", Vergauwen expects. "Still, these reforms are necessary. The younger academic staff and the support staff are most in favour; the support staff in particular have long been calling for action to be taken."

Vergauwen explained the plans, which are based on the groundwork done by five separate working groups, in two presentations – one for staff and one for students – in the SBE auditorium last Thursday. The questions asked suggest that insecurity plays a role in opposition to the plans. "This is not a reorganisation", Vergauwen says. "No one's going to lose their job."

Maurice Timmermans

Read more on page 7

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

“Ik hou er niet van als mensen steeds zeggen ‘we moeten echt eens...’ en dat dan nooit doen.”

Naam: Barbara Caron (Nijmegen, 1993) * **In het dagelijks leven:** derdejaars European Studies en voorzitter van de Ragweek
 * **Burgerlijke staat:** relatie met Julius * **Woont in:** Maastricht

Foto: Loraine Bodewes

Maastricht is de mooiste stad van Nederland. Ja, dat klopt. Mijn vader is hier geboren, dus ik kende de stad al. Ik vind het fijn dat alles wat je als student nodig hebt in het centrum is, maar het toch niet als een studentenstad voelt. Je zit tussen de Maastrichtenaars. Het internationale karakter spreekt me ook erg aan. Vrienden die op bezoek komen, hebben altijd het gevoel op vakantie te zijn.

Een groot gezin is leuk. Ja, ik heb vier jongere broers en zussen. Ik ben echt de oudste, ze komen naar mij toe voor advies over de studie en op kamers gaan. Mijn jongste broertje en zusje heb ik de fles gegeven en voorgelezen. Zij zijn de kinderen van mijn vader en stiefmoeder. Mijn ouders zijn gescheiden toen ik in groep zeven zat. De meeste kinderen hopen dat hun ouders ooit nog bij elkaar komen, maar ik wist eigenlijk meteen: dit is veel beter. Ze zijn zo verschillend, ze hadden veel ruzie; het werkte niet. Nu ze allebei een nieuwe partner hebben zijn ze veel gelukkiger. En we vierden altijd verjaardagen, kerst en Sinterklaas twee keer; dat vond ik leuk.

Op het hockeyveld ben ik degene die... probeert mensen actief te houden. Ik ben misschien niet de hardste loper, maar ik moedig anderen wel aan. Ik hockey al sinds mijn zesde, ik begon er mee omdat mijn ouders het ook deden. Door de Ragweek heb ik er nu minder tijd voor.

Op een feestje ben ik de laatste die weggaat. Dat is niet waar. Ik hou niet zo van alcohol, dus er is altijd een moment dat iedereen dronken is en ik niet. Ik was op de middelbare school ook niet zo van het uitgaan. Ik wilde wel, maar ik durfde niet. Ik was bang voor... ja, van alles eigenlijk. Ik was onzeker, voelde me niet helemaal op mijn plaats. Ik hoorde bij een groepje populaire

meisjes, maar vond hen vaak gemeen over anderen. Daarbij ging het op een gegeven moment alleen nog maar over feesten en drinken. Ik ging op zoek naar andere vrienden en vond die ook, maar daardoor hing ik tussen groepjes in. Dat is niet leuk.

Het leukste aan voorzitter zijn. Dat ik officieel de leider ben, maar dat niet altijd hoeft te zijn. De rest van het bestuur kijkt naar mij om te zien of het goed gaat, maar stiekem weten ze het al. Ik zat vorig jaar al in een commissie van de Ragweek en wilde nu graag meer verantwoordelijkheid. Anderen vonden de functie van voorzitter goed bij mij passen. Onder vrienden ben ik vaak degene die ervoor zorgt dat ideeën ook echt uitgevoerd worden. Ik hou er niet van als mensen steeds zeggen ‘we moeten echt eens...’ en dat dan nooit doen.

Het eerste wat ik doe als ik thuiskom is... mijn pyjama aantrekken. Vaak ben ik pas laat thuis. Ik heb mijn eigen appartement. Eerst woonde ik met tien anderen in een studentenhuis. Toen ik een half jaar naar Zweden ging, kreeg ik daar een appartement. Dat vond ik eerst niks, ik dacht dat ik eenzaam zou zijn. Maar na een week was ik eraan gewend. Nu vind ik het heerlijk om na een drukke dag echt alleen te zijn.

Laatste keer slappe lach? Gisteren, tijdens de dispuutsavond. Ik weet niet waarom, we waren aan het kletsen en het was hilarisch. Ik zit bij het Maastrichts juridisch damesdispuut Victoria, dat ik mede heb opgericht. We misten een serieuzer dispuut in Maastricht, waar je echt kunt discussiëren.

Laatste keer gehuild? Ik stootte laatst heel hard mijn hoofd. Ik huil niet zo snel. Als ik verdrietig ben, praat ik met mijn vriend of bel mijn moeder. Of ik schrijf het op in een schriftje, dan ben ik het kwijt en is het over.

Lijk je meer op je vader of je moeder? Mijn vader. Mijn moeder is emotioneler, mijn vader zakelijker en op de toekomst gericht. We zijn allebei stil, maar wel vaak de drijvende kracht achter iets. Als we boos zijn zeggen we een tijdje niks. Als we boos op elkaar zijn, kan het dus wel even duren. Dan is het meestal mijn stiefmoeder die zegt: praat eens met elkaar. Ik kijk erg op tegen mijn vader. Hij heeft zich vanuit een arm kunstenaarsgezin opgewerkt tot directeur van een bedrijf dat laadpalen voor elektrische auto's maakt. Als student was hij al actief, hij combineert een mooie carrière met vijf kinderen en hij is altijd positief.

Grote liefde? Eigenlijk is het idee van een ‘grote liefde’ voor mijn gevoel iets is waar ik pas aan het einde van mijn leven over zou kunnen oordelen. Maar het antwoord is nu: Julius. We hebben sinds mijn zestiende verkering. Ik heb hem ontmoet op een saai feestje. Hij was de enige leuke. Hij is ontzettend lief. Als ik een tentamen heb gehaald, brengt hij chocola mee, dat soort dingen. En hij kan me goed adviseren. Hij zegt altijd dat ik mezelf onderschat. **Ik word chagrijnig van...** mensen die oneerlijk zijn, die niet doen wat ze zeggen.

Mijn carrière heb ik zorgvuldig gepland. Nee, al heb ik wel hoge aspiraties. Ik wil de master European Law gaan doen en daarna het liefste voor het ministerie van Buitenlandse Zaken werken, op een ambassade of in Brussel. Rechten is leuk omdat het allemaal kleine puzzeltjes zijn. En ik vind het moeilijk, ik moet er echt moeite voor doen. Dat is leuk, ik hou van een uitdaging.

“Onzin, we controleren geen e-mailverkeer”

Vervolg van pagina 1

gen, vanuit de hele dienst, niet alleen van andere receptiemedewerkers”.

De bom barstte op 20 oktober toen drie van de vier leden van de dienstraad er de brui aan gaven. De reden: een kennelijk gebrek aan vertrouwen onder de medewerkers in hun vertegenwoordigers. De plannen met de receptionisten hadden zo veel kwaad bloed gezet dat mensen om de dienstraad heen liepen en zich rechtstreeks tot vertegenwoordigers van de vakbonden in het Lokaal Overleg (LO, met vakbonden en college van bestuur) wendden. Volgens Roy van Kessel, sinds 2005 lid van de raad, sinds 2008 voorzitter, “wist men ons niet meer te vinden”. Maar Johnny Coninx, een der receptionisten, zegt: “Ik wist ze heel goed te vinden, heb ze een paar keer een lange mail gestuurd, ook al voor de zomer, maar heb nooit inhoudelijk antwoord gekregen. Dan zoek je het dus ergens anders.”

Een andere grief tegen de raad: twee van de vier leden (onder wie Van Kessel) zijn clustercoördinator geworden, een leidinggevende functie. Te dicht op het management, zeggen mensen. Van Kessel: “Die vinden dat leidinggevenden geen zitting mogen hebben in een medezeggenschapsorgaan. Maar ik heb me echt niet anders opgesteld sinds ik vorig jaar deze functie kreeg.” Ook hij zegt sinds zijn vertrek als raadslid veel steunbetuigingen te hebben ontvangen.

De raad kampte het laatste jaar echter eveneens met een verminderd vertrouwen van de kant van de directeur. Klekamp: “Ik had een hele goede relatie met de raad, het overleg was zeer open, integer, constructief. Het is goed voor de kwaliteit van de medezeggenschap als je als directeur met de benen op tafel in alle vertrouwen kunt spreken. Die sfeer veranderde met de komst van een nieuw lid in de raad, Nic Ritzen, in 2014. Ik kon niet meer vrijuit spreken.”

Volgens Van Kessel conformeerde Ritzen zich niet aan de afgesproken regels en gooide hij “vertrouwelijke informatie op straat”.

Volgens de voorzitter van de universiteitsraad, Herman Kingma, wiens bemiddeling door de dienstraad was ingeroepen, hanteerde Ritzen “meer het conflictmodel en de drie anderen meer het harmoniemodel. Er was verschil van mening over wat wel en niet publiek was. Nic vond dat je de notulen naar buiten mocht brengen, maar het is wel zo dat die pas officieel zijn als ze in een volgende vergadering zijn goedgekeurd.”

Ritzen, die als enig lid van de dienstraad is overgebleven, wil niet reageren omdat hij “de relatie met de directeur niet in gevaar wil brengen. We zijn nu constructief bezig.” Duidelijk is intussen

wel dat juist hij nog altijd het vertrouwen geniet van de ontevreden receptiemedewerkers.

De grieven van die groep zijn deels inhoudelijk, deels gericht op de manier waarop er met ze wordt omgesprongen. Medewerkers die anoniem willen blijven (“als je je mond opendoet, krijg je klappen”) melden dat er gebrekkig wordt gecommuniceerd, dat maatregelen zomaar worden opgelegd, dat de leiding niet luistert “en niets doet met de dingen die wij inbrengen. Ze hebben ook geen idee wat wij doen”. Die sfeer, zeggen anderen, zou al langere tijd en op meer plaatsen binnen FS (zo’n honderddertig mensen, vaak in deeltijd, van catering tot recepties, van vastgoed tot inkoop) heersen.

Directeur Klekamp en ook ex-dienstraadvoorzitter Van Kessel ontkennen categorisch dat er sprake is van een angstcultuur bij FS. De uitspraak vorige week in *Observant* van Wilma Klinkhamer (Abvakabo-medewerker, LO-lid en lid van de universiteitsraad) dat er onder het personeel een “gigantisch wantrouwen” leeft jegens de leiding, verraste Klekamp: “Dat lees ik dan in de krant. Zeker, bij de grote reorganisatie die eind vorig jaar is afgerond, is er weerstand ontstaan. De bedrijfsvoering is veranderd, dat wringt en dat kraakt en daar valt wellicht enig wantrouwen op terug te voeren. Maar die is er zeker niet over de volle breedte van de organisatie.”

Maar wie rondvraagt bij FS hoort bizarre dingen. Mensen durven niet meer hun gewone werktelefoons te gebruiken omdat de leiding de gesprekslijsten controleert en medewerkers erop aanspreekt. Clustercoördinator recepties Francien in de Braek daarover: “Onzin, natuurlijk doen we dat niet. En nee, ook e-mailverkeer wordt niet gecontroleerd. Er zijn hier altijd veel rare geruchten.”

De formele kant van de zaak rond de recepties wordt intussen “juridisch getoetst”, zegt Klekamp. Nu medewerkers die altijd op een vaste plaats en op vaste tijdstippen hebben gewerkt, flexibeler ingezet zouden moeten worden is het de vraag of dat niet strijdig is met de cao of met bijvoorbeeld de arbeidstijdenwet. Naar verluidt hebben een of meer receptiemedewerkers al een advocaat in de arm genomen. Een medewerker: “Ik had altijd vaste dagen en uren. Ik wist waar ik aan toe was; dit voelt alsof ik een uitzendkracht ben.”

Dat men voortaan structureel (“een keertje invallen vinden we best”) ook avond- en weekenddiensten zou moeten gaan draaien wordt als een aanslag op het sociale leven gezien. Een van hen: “Mensen slapen slecht, er zijn er zelfs bij die psychologische hulp zoeken. We worden er ziek van.”

Wammes Bos

Chirurg Stefania Tuinder winnares VIVA400

Foto: Joey Roberts

De Maastrichtse plastisch chirurg Stefania Tuinder (39) heeft dinsdagavond een van de vier VIVA400-awards gewonnen. In de categorie Knappe Koppen nam ze het op tegen ruim tachtig vrouwen uit de wetenschap en het bedrijfsleven, zoals terrorisme-expert en geschiedkundige Beatrice de Graaf die de Nationale Wetenschapsagenda voorziet en hoogleraar victimologie Rianne Letschert die voorzitter is van De Jonge Akademie. Onder haar concurrenten zaten ook drie Maastrichtse collega's: econoom Lisa Brüggem, neurowetenschapper Nienke van Atteveld en jurist Catalina Goanta.

De VIVA400 is een lijst met 400 ‘succesvolle’ vrouwen die jaarlijks wordt samengesteld door het tijdschrift *Viva*. Er zijn vier categorieën: Knappe

Koppen, creatieven, krachtpaters en wereldverbeteraars. Het publiek mocht gedurende enkele weken stemmen op zijn favoriet – er is dit jaar 36 duizend keer gestemd. Een vakjury bepaalde uiteindelijk de vier winnaars. Over Stefania Tuinder zegt de jury: “Wat jij in je werk bereikt, is een belangrijke vondst voor vrouwen wereldwijd. Dat juichen we van harte toe.”

Tuinder houdt zich bezig met innovatieve borst-reconstructies met lichaamseigen weefsel. Zij wil dat vrouwen na een reconstructie weer gevoel krijgen in hun borst. Vorige week vertelde Tuinder in een interview in *Observant* over haar inspiratiebron, plastisch chirurg prof. Grazia Salimbeni.

WD

Loten voor deelname Batavierenrace

Wil je meelopen in de Batavierenrace? Omdat vorig jaar alle plaatsen binnen twintig minuten waren vergeven, gaat de organisatie dit jaar voor het eerst loten.

In de Batavierenrace rennen 8.500 studenten in estafette van Nijmegen naar Enschede. De snelste ploegen doen minder dan elf uur over het parcours van 175 kilometer.

De race is zo populair dat er altijd meer studenten

willen meedoen dan mogelijk is. Voorheen was het ‘wie het eerst komt, het eerst maalt’ maar dit jaar gaat het anders: op 1 december kan iedereen zich inschrijven, waarna er wordt geloot.

De 44ste editie van de race vindt plaats op 23 april 2016. Onder het motto Bata4Life kunnen ploegen zich laten sponsoren voor het goede doel, namelijk KWF Kankerbestrijding.

HOP

Hoe je over de wereld denkt, hangt vaak samen met primaire associaties. Een klank, een geur of een enkel woord brengen je in een verloren gewaand nirwana of juist in een hel waar je liever niet aan herinnerd wilt worden. Die primaire associaties zijn heel hardnekkig als het gaat om een eerste reactie; de psychische werkelijkheid laat zich nu eenmaal niet zo eenvoudig corrigeren.

De mooiste wereld waarin ik als jongetje mocht vertoeven was die van Kuifje. Dat had niet net zo goed de wereld van een andere strip kunnen zijn, want die andere strips creëerden juist niet een eigen wereld. Het waren vlakke plaatjes, die vastgenageld bleven in de twee dimensies van het stripboek. Dat was anders bij Kuifje. Hergé was soms maanden met een enkele tekening bezig en dat had als resultaat dat de werkelijkheidsillusie volmaakt was. Of het nu de maan was of het Oostblok, je hoefde er niet meer naar toe als je *Mannen op de*

Molensloot

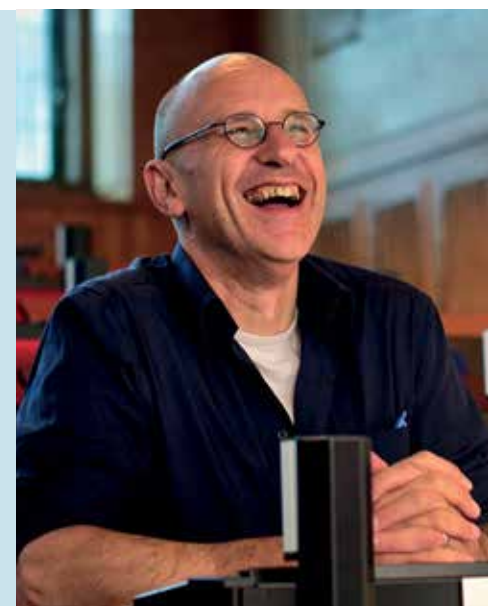
Maan of De zaak Zonnebloem had gelezen.

De veiligste plaats in die wereld was het kasteel van Kapitein Haddock. Het was in zijn vermogen geraakt doordat hij het kon aankopen met de teruggevonden schat van een van zijn voorouders, die die schat eerlijk had veroverd op een bende meedogenloze piraten onder leiding van Scharlaken Rackham. Het kasteel is een 17e-eeuws, in beige gepleisterde steen opgetrokken bouwwerk met twee bescheiden zijvleugels en een barokke gevel. Binnen heerst het marmer en de huiselijke rust van een zeekepitain die de avonturen moe is en wil genieten van whisky en tabak in een Louis XIII interieur en een landelijke omgeving.

Hergé schreef in het Frans maar er was een geniale vertaler die zorgde voor vertalingen die soms het al zo prachtige origineel

wisten te overtreffen. Je moet er bijvoorbeeld maar opkomen om “mille et mille sabords” (duizend en duizend geschutspoorten) te vertalen met “duizend bommen en granaten”, de legendarische krachtterm van diezelfde Kapitein Haddock. Het kasteel van de kapitein heet in het Frans Moulinsart en werd vertaald met het fraaie woord “Molensloot”. Met dat woord associeer ik dan ook alles wat mooi was in Kuifje.

Het kan haast niet anders of de inspiratie voor die vertaling kwam van de naam van de Brusselse randgemeente Molenbeek. Maar of dat nu zo is gegaan of niet, wanneer ik deze dagen ergens “Molenbeek” lees – en dat overkomt je bijna iedere vijf minuten – dan blijf ik denken: “O ja, mooi, Molensloot!” Duizend bommen en granaten.

Fokke Fernhout, hoofddocent aan de rechtenfaculteit

eng hero

Albert Hofmann inspires Vera Schrauwen-Hinderling

Well-known among LSD enthusiasts: Bicycle day

It is not really a book that is popular among teenagers, but Vera Schrauwen (42), born in Zurich, became fascinated by it at the age of fifteen: LSD - Mein Sorgenkind (1979) by the Swiss chemist Albert Hofmann. It is also written in a style that is dry as dust, says the lecturer at Radiology. The subject itself, however, is interesting enough: the discovery of LSD.

Photo: Joey Roberts Illustration: Simone Golob

Schrauwen, who has worked in the Netherlands since 2000: "From a young age, I have been fascinated by science and especially by natural science. I wanted to understand the way things were, I was searching for the truth." Hofmann (1906-2008) was the first to make synthetic, or imitated, LSD in 1938 in the lab. The active ingredient comes from a fungus that settles on rye or wheat bread; midwives used it at some stage to induce contractions in pregnant women. On one particular Friday afternoon, Hofmann accidentally ingested some of the stuff and had a psychotomimetic experience. After the weekend, on Monday, he purposely took a dose and while cycling home he completely lost his bearings. Among LSD fans, this day is known as 'Bicycle day'. "In his book, he describes how he administered the substance to see what happened. Funnily enough, he was so far gone at some stage that he couldn't make any more notes." Schrauwen finds Hofmann's scientific openness

charming. "Something landed on his path and he embraced it. Some time ago, we experienced something similar, albeit in a more trivial form. The substance acetylcarnitine, which is found in muscles among other places, was thought to be impossible to measure with the so-called MR spectroscopy technique. Yet a master's student [Lucas Lindeboom, now a lecturer] at some stage observed a surprising peak while measuring. Then what do you do? Just leave it and consider it to be a coincidental peak, or investigate to find out what is going on? We studied it and discovered that acetylcholine can indeed be measured using MR. And it appeared to have already been described in the literature, but it was never applied in diabetes research. We recently published about it in a well-known journal." Hofmann initially hoped that LSD would have a favourable outcome on cardiovascular diseases, but that was disappointing. But at least this "medicine for the soul", as Hofmann

described it, had advantages in psychiatry. Patients would be able to relax during therapy and in doing so make better contact with the person treating them. Moreover, suppressed traumas would be able to reach consciousness more easily. It is similar to the practices of Dutch psychiatrist Jan Bastiaans, who used LSD in the treatment of war victims until the nineteen-eighties – resistance fighters and survivors of the German concentration camps. Hofmann, who used the drug hundreds of times, became spiritually spellbound by it. He once said to a psychiatrist in the nineteen-eighties: "I became aware of the wonder of creation, the magnificence of nature and of the animal and plant kingdom. I became very sensitive to what will happen to all this and all of us." At any rate, it did not have a negative effect his health, because he lived to be 102 years old.

Maurice Timmermans

The Swarm

Recently I was tasked with booking a room for the annual gathering of the Bitter Humanists Association. Being a student, my Humanist overlords surmised I had prime access to hundreds of square metres of ivory-themed real estate, a fair assumption, although the process was not as straightforward as expected. "It was always the rule that non-law students have to pay for room booking" was the response from the Faculty of Justice. "You should pay for what you use, this isn't the Soviet Union", came the reply from the Faculty for Business, Innovation and Skills. And from the College of Liberalism: "Everyone here is very sympathetic to the Bitter Humanists, and we are very happy to facilitate your activities, but we also need to ensure our resources are available for our own students, who are better and wealthier than you in any case. Try the back yard of the Faculty of Justice".

Sitting in Banditos, I reflected on these responses and concluded that, on balance, they were probably correct to protect their property, and also their unique cultural heritage, from outside intruders. Imagine the chaos if all the university's resources were equally accessible to all its students, no doubt some kind of race-to-the-bottom followed by total collapse would soon follow. I was then hit by a moment of panic as I scanned my vicinity. Banditos, with its Fairtrade-sourced, quality beverages and almost-vegan snacks, was attracting increasing numbers of free-thinking bohemians from outside FASoS.

I and a group of concerned arts students soon formed a committee to protect our faculty from infiltration. We took turns guarding the entrance, cross-checking student IDs against a database and scanning the vicinity for young people wearing suits. At one tense moment a small gang of economics students tried to overcome us by force: we stood firm, beating them back with a couple of hummus baguettes before the heavies from Securitas arrived. In the midst of that melee I considered the ethics of what we were doing. If only there was a way to avoid all this human suffering, open up the gates and support each other in our academic endeavours. But it's just unrealistic and utopian, I guess, we just don't have the resources to accommodate such an influx. And besides, if the best snacks are in our faculty then it must be because we deserve them, otherwise why would they be there.

David Darler, 2nd year bachelor student
Arts & Culture

UM commemorates Paris

“Supporting France doesn’t mean that you don’t care about the rest of the world”

“The attacks on the Russian aeroplane, or Beirut last week, are just as barbaric as the one in Paris last Friday. But I know the neighbourhood in the French capital where it happened, I lived in Paris for a number of years when I was still young, and I was there for UNESCO only last week. It is difficult to find words for the pain you feel when you see lives terminated in all those places that you know.”

Last Tuesday, rector Luc Soete spoke these words to a large group of French students and employees who had come together in the visitor’s centre, by invitation of the Executive Board, to commemorate the attacks in Paris. He ended his short speech with: “Know that your pain is also ours.” After him, the French honorary consul in Limburg, Camille Oostwegel, spoke. He also extended his sympathy and ended with (just like Soete in fluent French): “*Chers compatriotes*, lets us stand and sing the Marseillaise together.” Immediately everyone stood, a few sang at the top of their voices, most sang somewhat quieter.

The French students and employees are happy with this meeting. “I’m not in France and feel bad that I’m not with my family and friends. I really needed to feel support, to meet French people. I don’t want to feel alone,” explains Anne-Lise

Maintenant, an Erasmus student of European Studies. Next to her sits her friend Alice Clapason, who feels just the same. “I got an alert on my telephone last Friday and immediately sent messages to friends and family in Paris. Luckily enough they were all safe.”

For first-year European Law School student, Mylène Lopez-Villa, it’s the first time she has met fellow countrymen since she came to Maastricht. “I felt alone. I have talked to Maastricht friends and students about what has happened. You get support, but there is also something else, we were just talking about this, here at the table: a lot of people, also on social media, say that the French are hypocrites. That we think that our lives are more valuable than those of people in Beirut or Kenya. We never said that. Supporting France doesn’t mean that you don’t care about the rest of the world.”

Tiffany Mairret, a first-year student of European Studies who is sitting at the same table, can only agree, just as Maintenant and Clapason. Mairret was in Paris last weekend, visiting her parents and friends. “I wasn’t in the city centre and only saw it on television. It was really hard and very scary. It was difficult to leave Paris on Monday. Just go, you will be safe in Maastricht, my parents and friends said. But they are not. My parents work in Paris,

my friends go to university there. Most terrorists have died, but not all of them, that scares me.”

Wednesday evening 18 November, after *Observant* had gone to press, Inn Between organised a peace wake for students and employees in support of everyone who has to deal with hatred and

violence, whether it is in France, Iraq, Lebanon or anywhere else in the world. Members of the Executive Board are to be present as well.

Riki Janssen

‘Yes’ to The Student Hotel

Tuesday evening, the Maastricht city council said ‘yes’ to the plans for the establishment of The Student Hotel in the Eiffel building at the top of the Boschstraat.

The following morning, Gerdo van Grootheest, the alderman concerned, twittered that he was “very happy”. He had a tough time these past few weeks. The main criticism came from hotel owners, joined together in ‘Samenwerkende Hotels’ (Sahot), and from fractions of the Christian Democrats (CDA) as well as the Maastricht People’s Party (Maastrichtse Volkspartij). They fear unfair competition and feel that the city government is not sticking to the requirement of its Hotel Memorandum. Maastricht has a Hotel Memorandum because there is a surplus of hotel rooms. Only new hotels that ‘add something’ will be admitted. According to city government,

The Student Hotel does in fact comply with this policy. “This is a unique concept for Maastricht.” The Student Hotel, with branches in Amsterdam, The Hague and Rotterdam, and soon also in Eindhoven and Groningen, has a special formula: students rent furnished accommodation for longer or shorter periods with full service: 24-hour surveillance, fitness, library, housekeeping, laundrette and even their own bicycle. Maastricht will have 378 rooms, of which on average a maximum of 98 are allowed to be rented as hotel rooms each year.

The hotel owners, the CDA en the Maastrichtse Volkspartij failed to acquire sufficient support on Tuesday evening. A large part of the city council felt that it was a unique concept and important for the development of the Belvédère area.

WD

Peekeboo wins Local Hero Award

Nine months until you can hold your baby in your arms – for some parents the wait is unbearable. Enter Peekeboo, a startup that aims to convert ultrasound scans into virtual reality so soon-to-be parents can have a 360 degree look at their baby and even ‘hold’ it. Yesterday, they won the Local Hero Award and received 10,000 euros in seed capital.

It was the sixth year running for the Local Hero Award, an initiative by the University Fund Limburg/SWOL in cooperation with the Maastricht Centre for Entrepreneurship. The aim is to encourage UM students to become more entrepreneurial. The six finalists pitched their ideas in front of a jury and an audience at the Turnzaal at the Faculty of Arts and Social Sciences. Three of them, selected by said jury and audience, got the chance to defend their idea in a question-and-answer session.

Besides Peekeboo, the last startups standing were Furnit and Foods App. Furnit’s plan is to lease furniture to students who are only in Maastricht for a short time. Few furnished rooms are available for rent, and buying furniture, moving it into your room and then getting rid of it when you leave is quite a hassle. Furnit takes care of all that for a small fee. Foods App is an app that allows people to share meals; users can pick up a meal cooked by someone in their neighbourhood, stay and eat, or even cook together with their host.

Other contestants included aGreenstory, an online shop that offers sustainable office supplies; Sigurd, a small electronic device containing your ID, family phone numbers and medical history in case of emergency; and Social LGBT, a social network platform for the Lesbian, Gay, Bisexual and Transgender community.

CF

The founders of the winning startup Peekeboo in front of the jury Photo: Joey Roberts

Answers quiz Bonnefonten Museum

The answers to the Bonnefonten Museum quiz in Observant 11 are 1:A 2:B 3:A 4:B 5:C 6:A 7:B. The winners of the annual museum passes are Germaine Tay and Sylvia Roozen.

Work like a slave, eat like a king

A hot tip for Thai lovers

Thai food is known for its heat. Taking out the chillies is akin to the line in the classic film *Ama-deus* when Mozart is told that his work is good, except there are too many notes. “Just cut a few,” instructs the emperor*, “and it will be perfect.” But like the F sharps and B flats in Mozart’s masterpiece, the chillies are in Thai food for a reason. At Tasty Thai I was certainly hoping for a bit of spice in my ‘one-pepper-chosen’ dish. But

Menu:
Pad Thai woon sen €10.90
Mini spring rolls (4p) € 4.50

the restaurant doesn’t really follow this line of thought – presumably because, like many other Dutch Thai restaurants, the kitchen is catering to Dutch taste buds.

I ordered the house specialty: Pad Thai woon sen, an innocuous tangle of chewy rice noodles mixed with fried eggs, an insignificant portion of vegetables, bean sprouts and fried shrimps covered with chopped peanuts. With all that wind on the weekend I decided to order my dish online, and it arrived on my doorstep nice and warm. Though the website clearly indicates that the dish contains one chilli pepper (out of three), my Pad Thai was as sweet as chewing gum. Maybe if I had ordered it in the restaurant myself, I would have asked the chef to turn up the heat at least a little bit. I imagine Pad Thai as

a spicy dish covered with sweet nuts that nicely offset the heat. However, the viscous sauce added even more sweetness to the dominant taste.

The service is relatively quick: you can expect your dish to arrive within 40 minutes for a €2.50 fee if your order is under €30. Next time, however, I’ll try the Kaeng Chu Chi (three chilli peppers) to spice up my evening properly! The portions are quite large, so you’ll have some leftovers for lunch the next day too.

Kate Surala

Every week, master’s student European Public Affairs and tutor at the Faculty of Law Kate Surala reviews a restaurant, coffee bar, catering shop or ‘to go’ in Maastricht

Tasty Thai,
Rechtstraat 29, www.tastythai.nl

Food ★★★★★☆
Service ★★★★★☆
Price/Quality ★★★★★☆

Approved

- ▶ NYT VR
- ▶ News/virtual reality/new media
- ▶ Gratis
- ▶ Android, iOS

The New York Times has found a way to bring readers closer to the news. With their new app - NYT VR - you can see films in 360 degrees. By moving your mobile phone to the right, left, upwards or downwards, you can see what is happening in the film to the right, left, up and down. So you not only see how eleven-year-old Ukrainian Oleg and his friends climb ruins in their war-ravaged neighbourhood, but you can also turn around to admire the views.

The best results are obtained by watching the video clips through virtual-reality glasses. This does not need to be an expensive Oculus Rift. Google launched the Google Cardboard last June, which looks like an old-fashioned cardboard show-box, in which you can place your smartphone. Special lenses and a magnetic ring create a virtual-reality effect, but then for €15 instead of €260.

At the moment, four videos are available in the NYT VR app, but the newspaper has promised to create more soon.

CF

Dear Ingrid

Orange frog

Niek (23): “I have a lot of negative thoughts about myself. I often think I am not clever enough to pass my exams, that I’m not a nice flatmate or not a great member of the student association. How do I get rid of these thoughts?”

Ingrid: Before you continue reading, do the following: get a pen and paper and for two minutes do not think of an orange frog. Every time an orange frog comes up in your brain, draw a line on the paper. So keep counting.

How often did you think about an orange frog in the last two minutes? It should be clear to you that it is impossible to consciously *not* think about something. In fact, the more you try to suppress your thoughts, the more often they will emerge. This is referred to in the literature as the *white bear effect*. It was the now-deceased Harvard professor Daniel Wegner who, in the nineteen-eighties, instructed his test subjects not to think of a white bear. If they did anyway, they had to press a bell. The participants pressed the bell at least once every minute. Afterwards, when they were allowed to think about such a bear, they did so more often than the participants who had been allowed to think about those bears from the start.

If you work hard at not thinking about something, then that is exactly what you will think about. So you are better off just letting it happen. Consider when doing so that they are just thoughts. Research has shown that we have approximately 40 thousand each day and they cannot possibly all be true. Your brain just does what it has to do: continuously producing convictions and opinions. The conviction ‘I am not smart enough’ regularly springs from my brain too and from your neighbour’s, your uncle’s and your second cousin’s. They don’t make us what we are and the art is not to take them too serious. Diffusion techniques – part of the Acceptance and Commitment Therapy – can help. They create a distance between you and your thoughts, so that you have the space to make your own decision about what you want to do and don’t

Photo: Loraine Bodewes

want to do with a particular thought. You can give your mind a name. I named mine “the one who is always craving for more”, because it regularly tells me that what I am doing is not good, fast or fun enough. By now I am quite familiar with this entity – I know its voice, its intonation and its opinion – so I also recognise immediately when it raises its head. I listen and remind myself that it is only “the one who craves more”. Other than that, I don’t do anything with its comments. This gives me the space that I need to be the mother that I am, to write, and to every now and again not do what this entity feels I should do. Give your mind a name and be aware when it

rears its head. Then focus on the things that you really want to do. No orange, purple or green frog should keep you from that.

Ingrid Candel

Would you like to ask psychologist Ingrid Candel a question (you may do so anonymously)? Send an e-mail to lieveingrid@outlook.com Do you have any questions or problems and would you like to speak with a psychological counsellor for students from Maastricht University, contact studentenpsychologen@maastrichtuniversity.nl or call 043 3885388.

SBE reshuffles funding and powers

Bringing 12 million euros into play

SBE dean Vergauwen: "Not only SBE but the whole of UM is conservative when it comes to investing savings" Photo: Joey Roberts

Last Thursday, SBE dean Philippe Vergauwen presented the new SBE strategy and revealed the faculty's weaknesses as identified by five task forces. The talk was attended by 100 staff members (of the total of 500), most of them support staff. "Tell me your fears and concerns."

SBE has existed for thirty years, starts Vergauwen. The founding fathers have left the faculty; the time is right to reflect on and reconsider the organisational structures which date back to 1984.

Vergauwen repeatedly emphasises that this "story" is not his own but the faculty's, reflecting as it does the conclusions of five task forces (education, research, the SBE community, postgraduate education, HRM). Also, the dean says, it's not about "addressing problems, but about getting better, moving forward". Later, the necessity of 'getting better' becomes clear: "If we don't change, we will lose our position in *Elsevier*, and problems with accreditation will rise."

One of the task forces mapped the 'dreams' and 'nightmares' of the students, says Vergauwen, walking from left to right under the screen on which the slides are projected. "One of the nightmares appears to be the quality of tutors, which is also problematic in *Elsevier*. We should discuss what tutor quality involves, and what tutors should do: motivate, engage, whatever." Students are also dissatisfied with the communication provided by the faculty. Plus points are PBL and the study abroad arrangements.

New study programmes are needed, but so too is new interdisciplinary research cooperation. "It should be easier for a researcher to participate in a research programme of another department. Let it go, let it flow." The scope of research topics is too broad, according to the task force. And the role, competence and governance structure of the graduate school are unclear and ineffective. A serious source of concern is the 'postgraduate development'. The revenues of which are too low. Few staff see teaching professionals as a core activity; only 5 percent are directly involved in this area. ("It's too easy for departments not to engage"). Also, there is little collaboration between departments on these postgraduate programmes, or with other faculties or partner universities. "Departments should give people the chance to participate. Postgraduate education is crucial to our reputation in our networks and vital for our international accreditations." In the area of HR, too, there is a lot of room for improvement. According to Vergauwen the school needs a greater variety of job profiles. "Competence based or life-cycle based, or whatever. We should agree on that. I could imagine having professors who write A-publications all the time, and professors who are foremost interested in applying research and teaching executives."

Fears

In general, the faculty HR policy shows a lack of transparency and fairness. This, according to the HR task force, serves to reduce motivation. Contracts remain uncertain, women are underrepresented, and not all departments have specific and clearly communicated performance criteria.

Vergauwen stresses that SBE will not formulate a new mission, vision or ambitions, but rather a

new strategic approach in which the powers will be rearranged. The role of the departments is set to diminish in favour of inter-departmental project teams. These teams will report before the summer on how they can best function when it comes to bachelor's, master's and professional education. "We'll see what happens. As a board we don't have a blueprint."

Self-inflicted pain

Then the audience has the opportunity to ask questions. "Tell me your fears and concerns", says Vergauwen. A hand is raised. Does the new strategy mean higher numbers of students? "There won't be drastic changes, and we will not grow for the sake of growth. But yes, we will grow. Think of the new BISS institute [on the Smart Services Campus] or the new bachelor's specialisation Emerging Markets. We will attract more students, but in an organic way." An employee expresses concern about – in her vision – the more centralised structure of the project teams. "We're not centralising but reor-

ganising activities", says Vergauwen. "The seven departments will delegate power to the project teams. Actually, we're decentralising the decision levels, so to speak. And remember, this is what the faculty wants – this is what some seventy people told the five task forces."

Another colleague is curious, he says, as to how the members of the project teams be selected. Via an open and transparent procedure, says Vergauwen. The department chairs will select the team members. "Yes, it's a transition; decision rights will move. It will probably give rise to an uncomfortable feeling, but nobody has to fear for his or her job. What I envision is giving back the reserves, €12 million, to the organisation. We will bring that money into play. Not only SBE but the whole of UM is conservative in this respect. We're the only university where budget surpluses co-exist with complaints about workload. Why not do something about it? It's a result of the structure: it's self-inflicted pain."

Maurice Timmermans

Questions about BISS

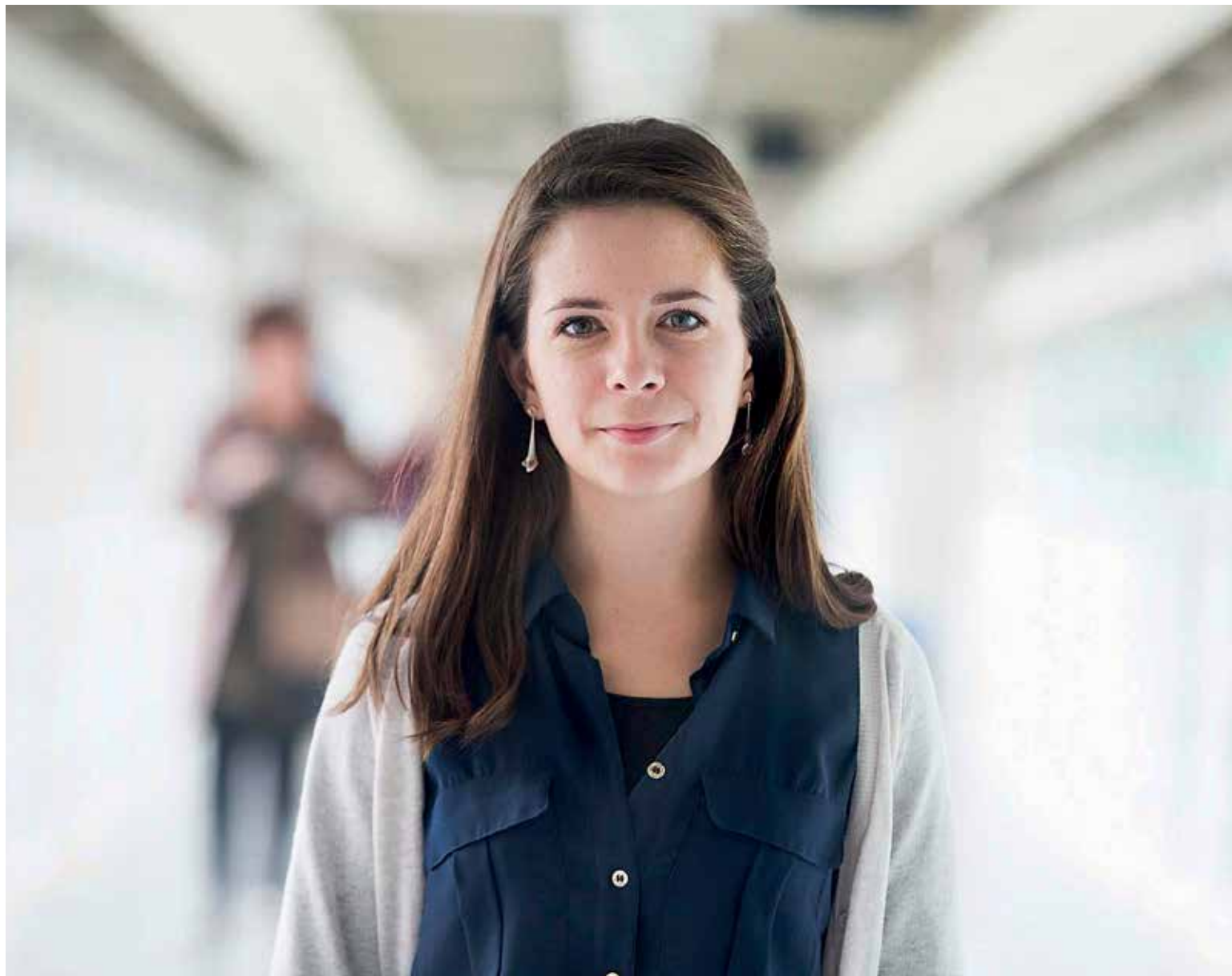
The technical universities of Twente and Eindhoven have raised concerns about the study programmes at the BISS institute Business Intelligence and Smart Services (BISS) institute in Heerlen. The institute, established by the School of Business and Economics (SBE) and partners, will focus on transforming big data into services. The technical universities, which also teach courses on big data, questioned the desirability of the BISS programme. In response, the UM board has explained that the education (UM, OU, Zuyd)

is not about the technical aspects of big data, but about the managerial side and service design.

"Eindhoven and Twente understood and were reassured", said Huub Meijers, associate dean of education, in the Faculty Council last Tuesday. "However, they can still object – you never know." The Higher Education Efficiency Committee (CDHO) will decide on the desirability of the BISS programme in December. If it does not find support, the government may decide to withhold funding. **MT**

Prijswinnaar
Student Research
Conference 2015

“Het resultaat was zo
duidelijk, ik vertrouwde
het eerst niet”

Prijswinnaar Guna Schwanen Foto: Loraine Bodewes

Student Research Conference

De Student Research Conference werd op 11 november voor de zesde keer gehouden in Tilburg. De conferentie, een initiatief van de VSNU, geeft Nederlandse en Vlaamse studenten (hbo en wo) de mogelijkheid om hun bacheloronderzoek aan een breed publiek te presenteren. Hiervoor moeten ze eerst geselecteerd worden. Een beoordelingscommissie leest de ingediende papers en bepaalt welke zestig studenten hun onderzoek mogen presenteren, in de vorm van een poster of een workshop. Dit jaar kwamen drie deelnemers uit Maastricht.

Is er een relatie tussen sociale angst en zelfcompassie? Met dit onderzoek won Guna Schwanen (28), masterstudent Mental Health, vorige week de eerste prijs – 1500 euro – in de categorie ‘law, economy and society’ op de jaarlijkse Student Research Conference. Daar wordt bacheloronderzoek onder de aandacht gebracht.

“Ik was een beetje sprakeloos. Ik was echt niet naar de conferentie gegaan met het idee dat ik wel even zou winnen”, lacht Schwanen. In juni rondde ze haar bachelor gezondheidswetenschappen af. “Mijn scriptie was op tijd klaar, dus besloot ik een artikel voor de conferentie in te zenden. De coördinator van het Marble-project, Jonathan van Tilburg, had ons daarop gewezen.” Schwanen deed onderzoek naar de relatie tussen sociale angst en zelfcompassie. Gebrek aan dat laatste is iets wat de meeste mensen zullen herkennen. “Als een goede vriend een fout maakt, zijn we geneigd om iemand gerust te stellen. Het is niet erg, het komt wel goed. Maar voor onszelf kunnen we keihard zijn. Terwijl het gezonder is om een vriendelijke houding tegenover jezelf aan te nemen.”

Zouden mensen met een hogere sociale angst daar minder goed in zijn, vroeg Schwanen zich af. “Zij zijn vaak heel kritisch over zichzelf, bang voor het negatieve oordeel van anderen en denken extreem veel na over hoe ze overkomen.

Ik kan me voorstellen dat je dan ook niet erg aardig voor jezelf bent.” Ze dook de literatuur in en stuitte op een onderzoek waarin deze relatie was onderzocht. “Dat heb ik deels gerepliceerd en er een extra component aan toegevoegd: de relatie tussen zelfcompassie en *self-focused attention*, wanneer mensen erg gefocust op zichzelf zijn.”

Schwanen legde 120 gezonde proefpersonen – die dus geen diagnose hadden voor een sociale angststoornis – een vijftal online vragenlijsten voor. Over sociale angst, negatieve beoordeling door anderen, op jezelf gefocust zijn en zelfcompassie. “Er waren genoeg mogelijkheden om een database te gebruiken, maar zelf data verzamelen vind ik veel leuker, dynamischer.”

De mensen die erg angstig waren voor een negatieve beoordeling van anderen bleken duidelijk minder aardig voor zichzelf dan mensen die daar minder last van hadden. “Het verband was heel goed te zien. Het is een technisch verhaal, maar de perfecte score in zo’n geval is 1. Dit verband

scoorde 0,53, dat is hoog. Dat was ontzettend gaaf. Ik vertrouwde het eerst zelfs niet. Ik heb alles opnieuw gedaan, maar het klopte echt.” Schwanen denkt dat aandacht voor zelfcompassie een goede aanvulling is op cognitieve gedragstherapie. “Recentelijk zijn er twee trainingen over ontwikkeld. Ik denk dat bewustwording heel belangrijk is. Voor mij was het ook een eye-opener. Geef ik mezelf nu op m’n kop, dan vraag ik me af: waarom moet alles perfect zijn, waarom zou ik overal goed in moeten zijn. Het is niet realistisch dat je alles kan, maar het is wel wat de maatschappij van ons verwacht. Als je tegen iemand zegt dat hij gemiddeld is, voelt dat als iets negatiefs, terwijl het prima is.”

Na haar master wil Schwanen zich graag specialiseren in derde generatie 0gedragstherapieën. Deze therapieën richten zich op het anders leren omgaan met gedachten en gevoelens, in plaats van op het veranderen ervan. “Het liefst combineer ik onderzoek, onderwijs en werken in de praktijk. Ik vind het erg leuk om te presenteren en te vertellen en ik vind het belangrijk om klinische ervaring te hebben. Of het lukt is natuurlijk de vraag. Daar kan ik me bang over gaan maken, maar ik zie wel hoe het loopt. Als je iets wil, kom je er uiteindelijk, al is het via een omweg.” Het zou niet de eerste omweg zijn voor Schwanen. “Op het vwo blonk ik nergens in uit. Ik had zoveel verschillende ideeën over wat ik wilde. Uiteindelijk ben ik iets heel anders gaan doen: mbo uiterlijke verzorging. Het sloot op

dat moment heel goed bij me aan. Ik was nog helemaal niet toe aan de universiteit of een hogeschool. Mensen zijn vaak negatief over mbo-opleidingen, dat vind ik jammer. Ik heb er ontzettend veel geleerd. Het heeft me een andere kijk op dingen gegeven. Ik was heel verlegen en leerde daar makkelijker met mensen omgaan. En natuurlijk was de stof niet moeilijk voor mij, maar je moest evengoed de boeken in, anders haalde je het daar ook niet.”

Na het mbo volgde Schwanen de hbo-opleiding creatieve therapie. “Ik wilde toch hoger op en bij uiterlijke verzorging heb je daar niet veel mogelijkheden in of je moet manager worden. Mijn specialisatie was muziektherapie. Dat vond ik erg leuk, maar ik merkte dat ik wilde weten waarom ik bepaalde dingen deed, ik had behoefte aan meer theoretische onderlegging. Aan mijn huidige master kon je niet beginnen met een hbo-diploma, dus ben ik de bachelor gezondheidswetenschappen gaan doen.” Een kostbare investering, daarom kan Schwanen de prijs van 1500 euro erg waarderen. “Ik kan het heel goed gebruiken. Een deel gaat naar mijn collegegeld en een deel in een training ‘acceptance commitment therapy’. Die therapie richt zich op de waarden die mensen hebben. Hoe kun je je leven zo inrichten dat de dingen die jij belangrijk vindt, mogelijk zijn? Ik hou ervan om kennis op te doen, dus dit is super.”

Twee UM-disseraties per maand door de plagiaatchecker

De plagiaatcheck op proefschriften is sinds een half jaar staande praktijk, maar wat gebeurt er eigenlijk precies? Onderzoekers willen zelf ook tussentijds kunnen checken, maar daar is het laatste woord nog niet over gezegd.

In 2014 vroeg het Bureau Academische Zaken aan 23 promovendi, die net de laatste hand hadden gelegd aan hun proefschrift, om mee te doen aan een *pilot* naar de plagiaatcheck. Of ze hun manuscript naar de universiteitsbibliotheek wilden sturen. Zeven van hen hebben nooit iets van zich laten horen. Dat wekt argwaan, zou je denken; toch heeft niemand deze promovendi ooit om opheldering gevraagd.

“Als mensen niet reageren, kan dat allerlei oorzaken hebben”, zegt Coen van Laer, juridisch expert bij de UB. “In een enkel geval bleek dat het manuscript nog niet klaar was.”

Afgelopen maart is de proef geëvalueerd en onderdeel geworden van de reguliere procedure. Sindsdien krijgen promovendi die niet reageren, een herinnering; meewerken is immers verplicht. En anders dan menigen misschien dacht, worden niet alle proefschriften onder het vergrootglas gelegd, maar slechts twee per maand. “De maatregel is preventief bedoeld”, zegt Janneke Hooijer, beleidsmedewerker van Academic Affairs. “Bovendien wilden we voorkomen dat de bureaucratie en werklast stegen. Bij Bureau Academische Zittingen kiest men elke maand twee proefschriften uit. Dat gebeurt heel praktisch: ogen dicht en prikken maar.”

Privacy

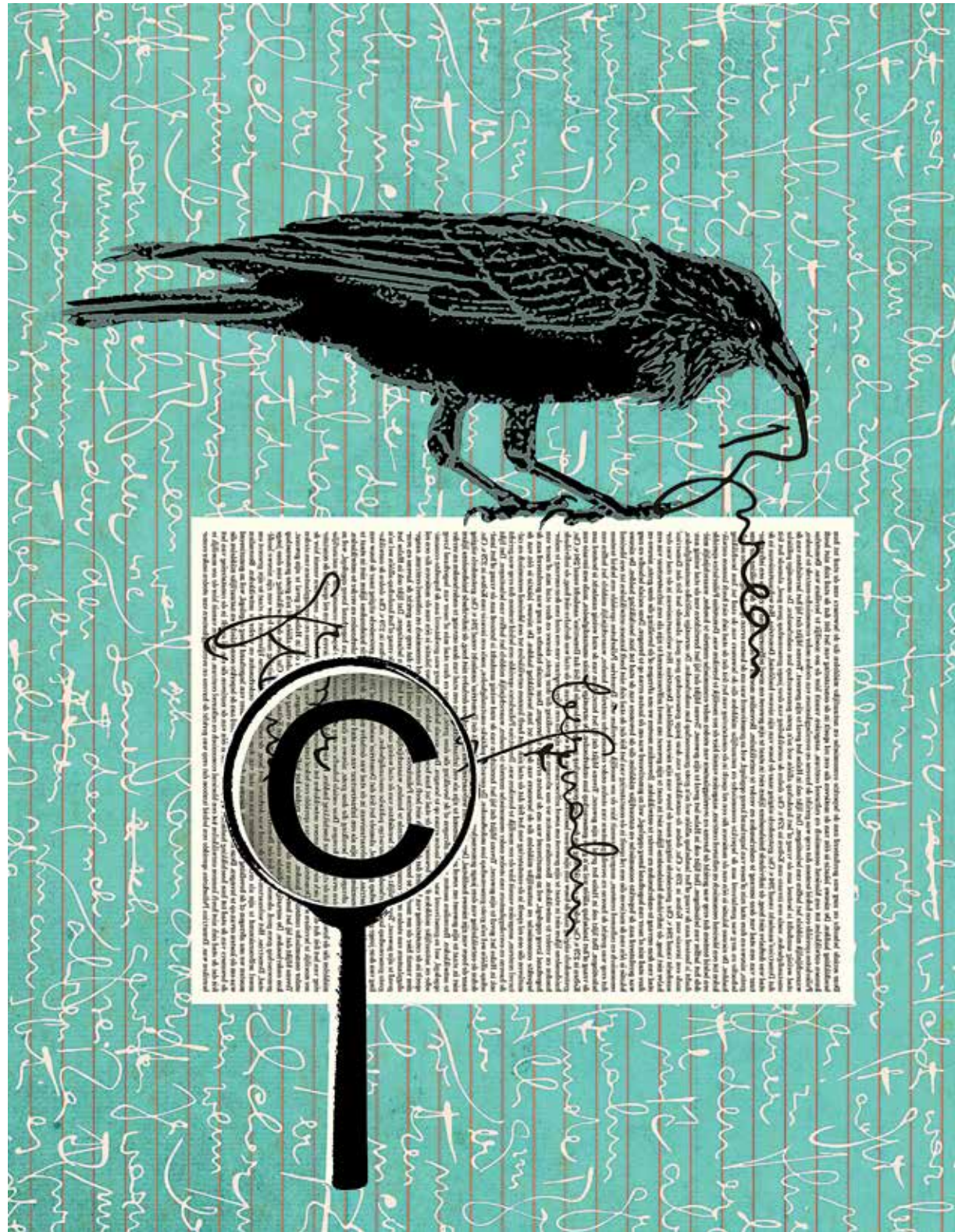
Na de pilot is de plagiaatsoftware van Safe Assign vervangen door die van iThenticate. Safe Assign blijkt vooral geschikt om scripties onder de loep te leggen, aldus Van Laer. “iThenticate presenteert de resultaten helderder en vergelijkt de teksten met omvangrijkere en meer wetenschappelijke databases.” In totaal met 150 miljoen vakpublicaties en ruim 50 miljard internetdocumenten, meldt iThenticate zelf.

De ‘originaliteitscheck’, zoals de UB het noemt, is een kwestie van inloggen op de site van iThenticate en het proefschrift uploaden. Het matchen van de tekst kan uren duren, elke zin wordt vergeleken met miljoenen andere formuleringen. Het verschilt ook per vakgebied. Een medische dissertatie duurt langer dan een juridisch verhaal, omdat digitaal publiceren onder exacte wetenschappers vanzelfsprekender is dan voor juristen en er dus meer te matchen valt. Het recente, juridische proefschrift over het graafschap Gronsveld van meer dan duizend pagina’s zal wellicht sneller gecontroleerd zijn dan artikelen over diabetes.

Waarschuwt iThenticate voor specifieke, bekende trucs? Een student van cultuur- en maatschappijwetenschappen gebruikte twee jaar geleden meerdere alfabetten in één scriptie - inclusief Cyrillische letters die identiek zijn aan de Latijnse - en stuurde Safe Assign zo het bos in. “Nee, dit soort trucs ken ik niet en zullen ook niet voorkomen onder jonge professionals, denk ik. Bij een promotie spelen grotere belangen. Dat is geen *Spielerei*.”

Hoe staat het eigenlijk met de privacy? Staat een UB-computer urenlang onbewaakt te checken terwijl het aantal overlappings op het scherm oploopt? Nee, dat blijkt niet het geval. Na het

“Kijk, mijn proefschrift is brandschoon!”

Illustratie: Simone Golob

uploaden kan gerust worden uitgelogd; het rapport met de resultaten wordt automatisch naar de UB toegezonden.

PDF-formaat

Onderzoekers tonen weinig weerstand om mee te werken, zegt Van Laer. “De check kost nauwelijks extra tijd, als tenminste alles in orde is, en kan zelfs dienen als een extra certificering. Achteraf kunnen ze zeggen: “Kijk, mijn proefschrift is brandschoon.” Wel start er binnenkort een discussie over de zogeheten zelfcheck. Wetenschappers willen zelf ook hun artikelen

kunnen controleren, maar dat ligt gevoelig. Wie veel heeft geleend van anderen zonder de bron te vermelden, zou dan vooraf kunnen peilen of hij ermee wegbijt. Het onderzoeksplatform – rector en de facultaire portefeuillehouders onderzoek – buigt zich daar binnenkort over. Van belang is daarbij, lijkt me, dat promovendi niet op eigen houtje aan de slag gaan maar toestemming vragen aan hun promotor of decaan.” De uitslag van de ‘originaliteitscheck’ gaat eerst naar de promotor, die beslist of er sprake is van plagiaat. Maar wat als de promotor en de promovendus onder één hoedje spelen? “De check

is niet 100 procent waterdicht. En werkt ook niet wanneer een onderzoeker in navolging van Stapel zijn proefpersonen bij elkaar fantaseert. Maar goed, laten we niet vergeten dat wetenschappers, ook zonder deze maatregel, hun eigen verantwoordelijkheid hebben.”

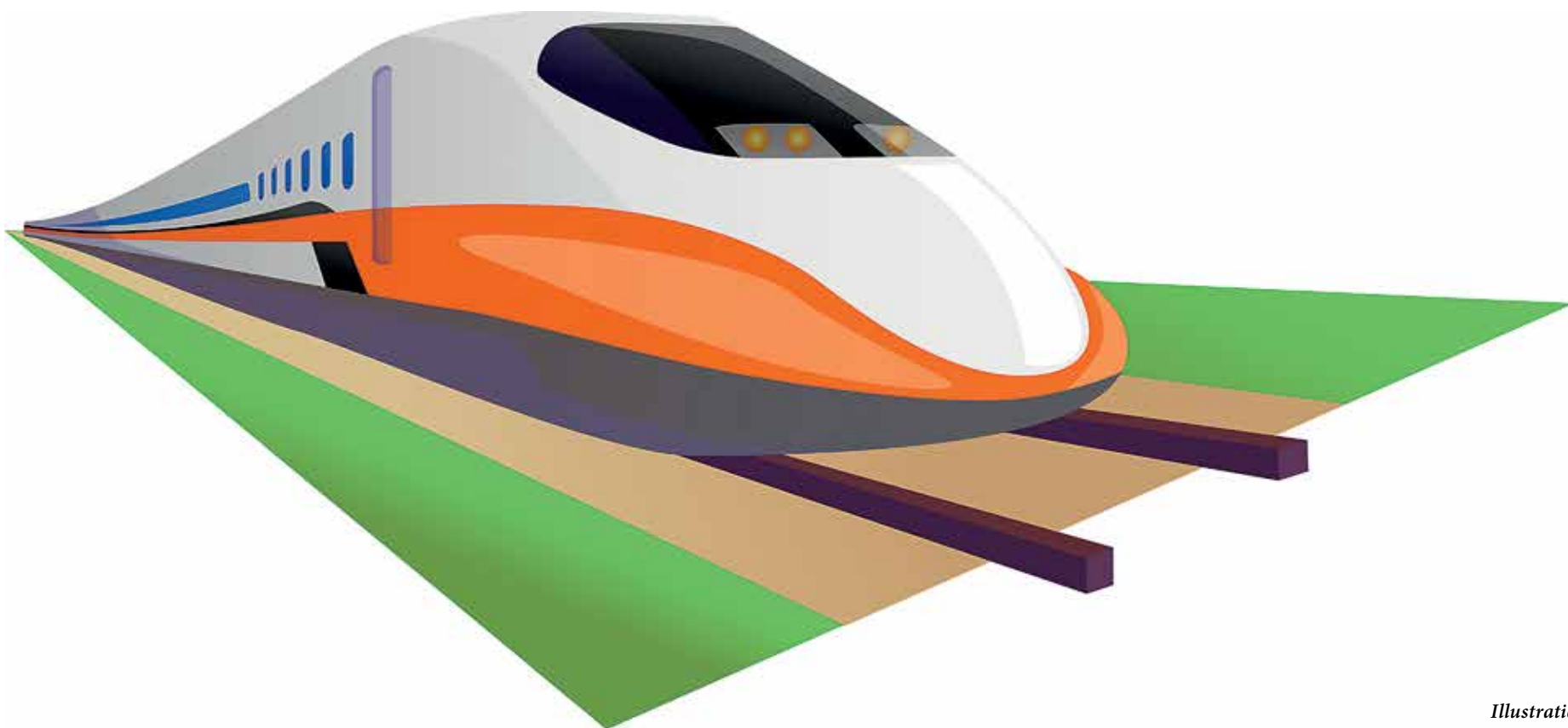
Tot nu toe is niemand betrapt, niet tijdens de pilot noch in de reguliere controles daarna, zegt Van Laer. De UM-commissie Wetenschappelijke Integriteit heeft dus nog niet in actie hoeven komen.

Maurice Timmermans

De procedure

Bureau Academische Zaken selecteert een willekeurig proefschrift en stuurt de promovendus een brief met het verzoek om het manuscript binnen een week naar de universiteitsbibliotheek te sturen. Daar wordt de tekst gecheckt op originaliteit. Het resultaat, in de vorm van een verslag, gaat naar de promotor, die de overlappings inhoudelijk beoordeelt en al dan niet plagiaat vaststelt. Deze conclusies rapporteert hij aan de voorzitter van de beoordelingscommissie en die informeert het college van decanen. In het geval van plagiaat wordt de commissie Wetenschappelijke Integriteit ingeschakeld. De promovendus en de promotor ontvangen binnen twee weken een vragenlijst waarmee ze kunnen reageren op de bevindingen. De promotie wordt uitgesteld totdat de commissie Wetenschappelijke Integriteit tot een oordeel is gekomen.

Facility Services: een trein die dreigt te ontsporen

Illustratie: ThinkStock

Het huidige College van Bestuur is dikwijls progressiever dan veel bestuurders die onder zijn hoede opereren, vindt René Gabriëls, filosoof en vertegenwoordiger van de Nieuwe Universiteit Maastricht (NUM). Zo zijn Nick Bos, Martin Paul en Luc Soete democratischer dan degenen die bij Facility Services (FS) aan het roer staan. De NUM pleit daarom voor een radicale wijziging van de organisatiecultuur van FS.

Wat is er aan de hand? Top-down worden de recepties van diverse faculteiten en diensten gereorganiseerd zonder dat de medewerkers van FS op een fatsoenlijke wijze zijn gehoord. Dát FS gereorganiseerd wordt, is op zich geen probleem, maar wel de wijze waarop dat gebeurt. Onlangs liet Fons Elbersen, directeur communicatie van de Universiteit Maastricht, de *Observant* weten "het niet [te willen hebben] over gelikt mooi-weer-spelen, daar trapt niemand meer in, maar over transparantie, eerlijkheid." Gemeten aan deze mooie maatstaf falen de bestuurders van FS over de volle breedte. Bij de door hen beoogde reorganisatie zijn ze noch eerlijk, noch transparant. Er is geen sprake van eenduidige informatievoorziening. De FS-bestuurders zeggen niet eerlijk tegen de medewerkers wat op til staat en wat hun rechten zijn. Wat houdt de reorganisatie precies voor iedereen in? Hoe ziet de toekomst van degenen die er werken uit? Waartoe zijn ze

verplicht? Deze vragen zijn niet of nauwelijks beantwoord. De transparantie van de beoogde reorganisatie laat te wensen over omdat relevante informatie niet aan degenen die ze aangaat wordt verstrekt. Onduidelijk is of de bestuurders van FS zich wel aan de Arbeidstijdenwet, de CAO en het Besluit Informatievoorziening houden. Binnen FS is geenszins sprake van een dialoog tussen bestuurders en medewerkers. Tussen beiden bestaan allerlei communicatieblokkades. Sterker nog, medewerkers die hun stem verheffen worden onder druk gezet of zelfs berispt. De FS-bestuurders zijn verantwoordelijk voor de daardoor ontstane angstcultuur die diametraal tegenover de door het CvB beoogde cultuur van vertrouwen staat. De reorganisatie van FS biedt de mogelijkheid om zaken te verbeteren. Deze mogelijkheid kan echter niet worden gerealiseerd als er een angstcultuur heerst en bestuurders met hun medewerkers geen dialoog aangaan en de

Arbeidstijdenwet, de CAO en het Besluit Informatievoorziening aan de laars worden gelapt. De NUM hoopt dat de trein die met de reorganisatie van FS op de rails is gezet door het CvB wordt stopgezet voordat hij helemaal ontspoord. Er moet een geheel nieuw plan voor de reorganisatie van FS op tafel komen dat de uitkomst is van een goed overleg tussen bestuurders en medewerkers. Aangezien op 20 oktober drie van de vier leden van de Dienstraat zijn opgestapt, worden de medewerkers ook niet meer goed vertegenwoordigd. Voormalig gemeentesecretaris Wil Rutten gaat nu in opdracht van het College van Bestuur als onafhankelijk buitenstaander met alle betrokkenen spreken. Hopelijk leidt dat tot de omslag van een angstcultuur in een cultuur van vertrouwen.

René Gabriëls

In Memoriam Dr. Jeroen ten Haaf

Met verbijstering ontvingen wij zondag in de loop van de middag het bericht dat onze collega Jeroen ten Haaf die ochtend plotseling aan een acuut hartfalen was overleden. Wij blijven in totale verwarring achter.

Met Jeroen verliezen we een van de centrale personen binnen de UB. Een betrokken collega, joviaal en relaxed, een sociaal dier die vooral in de interactie met collega's binnen en buiten de UB en UM zijn waarde bewees. Hij had het vermogen om mensen te binden. Bij iedereen die hij ontmoette, maakte hij een plekje in hun

hart; en in zijn hart waren duizend plekjes voor alle mensen die hij leerde kennen en met wie hij de relatie onderhield.

Door zijn enthousiasme maar ook omdat hij met een positieve kijk altijd wel raakvlakken wist te vinden tussen de verschillende deelnemers in een discussie was hij er heel erg goed in om mensen te motiveren, te inspireren en bij elkaar te brengen. Bovendien was hij als geen ander in staat om met zijn aanstekelijke humor even de ernstige waan van onze urgente problemen te relativeren, om vervolgens met een frisse blik samen tot een mooi compromis of gezamenlijk standpunt te komen. Daarbij speelde hij nooit op de man/vrouw.

Denkend aan Jeroen, komt ook zijn bourgondische levensinstelling in gedachten. Waar mogelijk werd werk gevolgd door een hapje en een drankje; ook had hij altijd een mooi compliment voor mensen klaar.

Jeroen studeerde (neuro)biologie in Utrecht, waar hij in 1990 promoveerde aan het Rudolf Magnus Instituut. In 1993 ging hij in op de mogelijkheid om bij de Universiteitsbibliotheek Maastricht als wetenschappelijk informatie-

specialist aan de slag te gaan. Daar kon hij uitgebreid zijn belangstelling voor het onderwijs combineren met zijn vermogen om laagdrempelig en dienstverlenend te werken. Als docent was hij iemand die vol passie zijn verhaal wist te brengen.

Voor de bibliotheek is zijn uitgebreide netwerk binnen de UM telkens van onschatbaar belang geweest. Een netwerk dat hij ook door buiten-universitair vrijwilligerswerk bij de hockeyclub Hockeer en als gitarist in verschillende bands uitbreidde, en ten dienste stelde voor de UB; voor hem liepen werk en vrije tijd vloeiend in elkaar over.

Jeroen, we zullen je positieve, inhoudelijke, sociale inbreng zeer missen. Het ga je goed, waar je ook bent.

Wij wensen Helma, de kinderen Sven, Linn en Mascha en andere naasten en familie alle sterkte toe om dit grote verlies te dragen.

Namens de UB collega's,
Drs. Ingrid Wijk, directeur

Niet gepromoveerd

Christine van Basten-Boddin (43), directeur van onderzoeksinstituut ICGI van de rechtenfaculteit, is vorige week voorgedragen als nieuwe burgemeester van de Limburgse gemeente Beek (zie *Observant 11*). Zij is echter niet gepromoveerd op een onderzoek naar maatschappelijk verantwoord ondernemen. Het was het onderwerp van haar doctoraalscriptie.

Generaal Dibbets

In het artikel 'Een beeldmerk voor het EdLab' in *Observant 10* staat de naam van generaal Dibbets abusievelijk als Dibbits gespeld. Ook staat er dat in Maastricht in 1828 de staat van beleg werd afgekondigd, dit moet 1830 zijn.

Drukste Bachelor Open Dag ooit

Veel belangstelling Nederlandse scholieren

Nog nooit was het zo druk tijdens een Bachelor Open Dag. Maar liefst 3100 scholieren togen afgelopen zaterdag naar de Universiteit Maastricht. In november 2012 – de drukste open dag tot nu toe – verwelkomde de UM bijna 2800 studiekeizers. Het gros van de scholieren (bijna 2100) komt uit Nederland. Ter vergelijking: vorig jaar november waren dit er 1300. Het aandeel Duitse bezoekers schommelt net als vorig jaar rond de driehonderd.

Tekst: Riki Janssen, Foto's: Joey Roberts

De meesten kwamen niet alleen, maar namen ouders of vrienden mee waardoor het totaal aantal bezoekers tussen de zes- en negenduisend uitkwam, vertelt een van de organisatoren, Chantalle Berghmans.

De grote belangstelling vanuit het eigen land heeft hoogstwaarschijnlijk te maken met de

actieve werving van de UM, aldus Martin Paul, voorzitter van het college van bestuur, vorige week tijdens een commissievergadering van de universiteitsraad. Paul verwacht, zo meldde hij aan de universiteitsraadcommissie, dat het aandeel eerstejaars Nederlandse studenten komend jaar weer zal stijgen. Afgelopen

september was dat gezakt naar 36 procent; de UM streeft volgens het strategisch plan naar een aandeel van 50 procent Nederlandse studenten (eerstejaars- en ouderejaars samen). Paul, vorige week: "Wij wijten die daling aan de invoering van het leenstelsel, maar ook aan de groei van het aantal buitenlandse studenten,

vooral bij psychologie waar dit jaar een Engelstalige bachelor is ingevoerd. Dat aantal zal in 2016 gaan afvlakken, vermoeden wij, nu men ook elders in het land een Engelstalige variant gaat starten."

Het nieuwe onderdeel 'talking to an international student' was een succes: 350 scholieren – Nederlanders en buitenlanders – schoven in het studentenservicecentrum bij iemand aan tafel. Verder was er voor een speciale buslijn tussen de binnenstad en Randwijck en werd er geïmplementeerd voor Serious Request, dat dit jaar in Heerlen plaatsvindt.

Bij de start van de Open Dag, om 9.30, werd in verband met de aanslagen in Parijs een minuut stilte in acht genomen. Ook werd het social media verkeer uit pieteit met de slachtoffers tot een minimum beperkt: er zijn geen berichten vanuit de organisatie gepost en de selfie competitie onder deelnemers is afgelast.

De Universiteitssingel 40, daags voor de Open Dag

Op de foto in Randwijck, om straks je lichaam eens vanuit röntgenperspectief te bekijken

Het Student Cheerleading Team voor de deuren van SBE

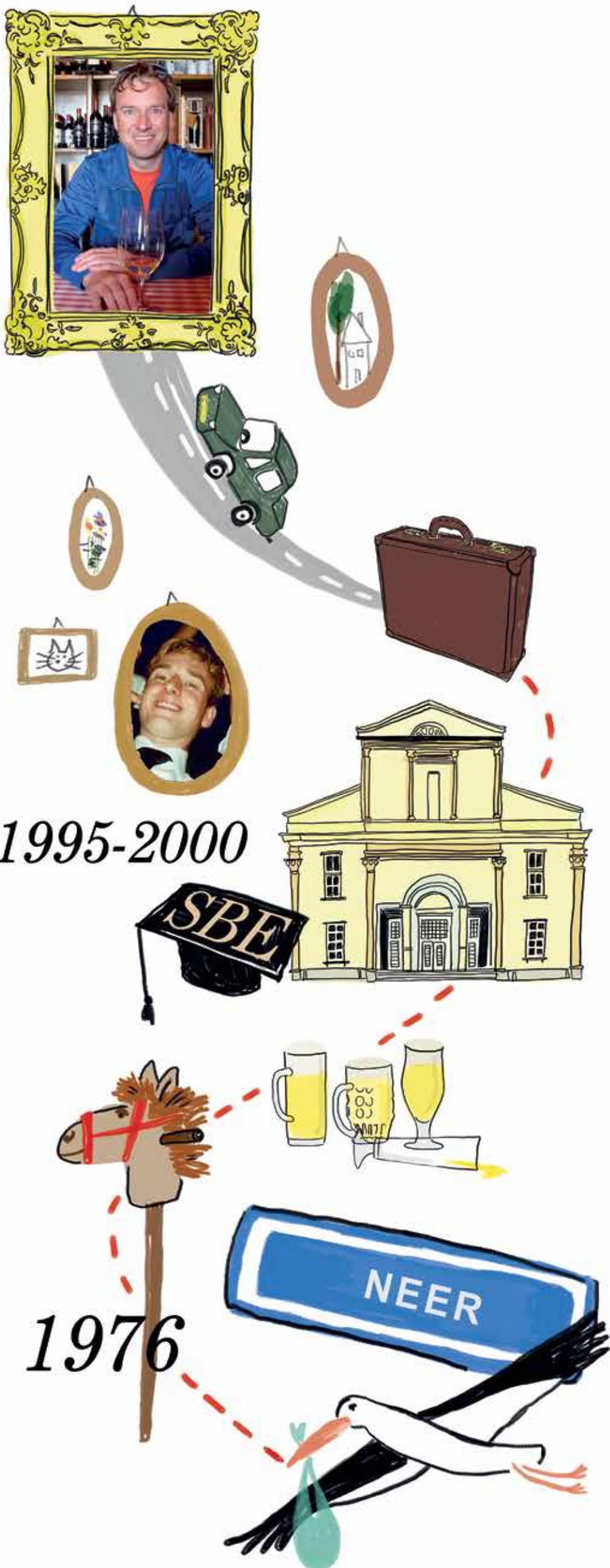
Ontvangst aan de toegangspoort van The School of Business and Economics

Het Social Media Command Center (Uns 40): vanwege de aanslagen in Parijs werd het social media-onderdeel versoberd

In groten getale nemen bezoekers de verbindingssluis tussen nummer 40 en 50 in Randwijck

40 jaar in 2016

Net zo oud als de universiteit

Dit academisch jaar wordt de Universiteit Maastricht veertig. In deze serie vertellen oudstudenten – die net als de universiteit het levenslicht zagen in 1976 – hoe ze in Maastricht terecht kwamen en welke herinneringen ze hebben aan docenten, de faculteit en hun studentenleven. Vandaag: Ruud Beckers.

Studie: Cijfers hebben me altijd aangetrokken, vandaar de keuze voor bedrijfseconomie. Ik wilde naar Maastricht vanwege het pgo en de bourgondische sfeer. Beide hebben mijn verwachtingen overtroffen. Ik vond het mooi om te zien hoe zelfsturend het pgo is – als studenten hielden we elkaar alert. Maastricht bleek een veel actiever studentenleven te hebben dan ik had gedacht van zo'n jonge universiteit. Daar heb ik zeker van genoten, al was ik ook een serieuze student. De meeste vakken heb ik in één keer gehaald. Ik was actief bij de studievereniging en lid van Saurus-genootschap Librium. Ook werkte ik als tutor wiskunde. Dat betaalde goed en ik vond het leuk om kennis over te dragen. Daarbij kostte het weinig voorbereidingstijd, wiskunde ging me makkelijk af.

Docent: Frans Volmer. Hij gaf het vak financial information systems, het moderne boekhouden. Hij paste zo als karikatuur in *Debiteuren/Crediteuren*. Hoe hij eruit zag en hoe hij sprak: precies zoals je je een boekhou-

der uit de jaren zeventig zou voorstellen.

Anekdote: Ik woonde op de Herbenusstraat. We zaten tweehoog en vonden het grappig om in de zomer mensen vanuit het raam nat te spuiten met een plantenspuit. Lekker verfrissend dachten we. Daar was één mevrouw het niet mee eens; ze gooide een stoeptegel door het glas van de voordeur en liep daarna hard weg. We hebben het verhaal uiteindelijk eerlijk aan de huisbaas verteld. Hij moest er wel om lachen, zei dat hij zelf ook jong was geweest.

Plaats: Ik ging met enige regelmaat wandelen op de Hoge Fronten – het was vlakbij mijn kamer, die tegenover de Statensingel lag. Vooral de Kazematten, het ondergrondse gangenstelsel waardoor je onder het centrum kunt lopen, is echt iets unieks. Nu kan ik het Zuid-Limburgse landschap ook erg waarderen. Ik kom graag terug in Maastricht, voor een weekendje weg met mijn vriendin, een oud-ledendag van Librium of een tourtocht met de racefiets.

Cleo Freriks

“Maastricht bleek een veel actiever studentenleven te hebben dan ik had gedacht”

Ruud Beckers, geboren op 16 september 1976 in Neer, studeerde van 1995 tot 2000 bedrijfseconomie. Daarnaast was hij lid van studentenroeivereniging Saurus. Hij begon na zijn studie bij KPMG in Utrecht als extern accountant, eerst in combinatie met een postdoctorale studie, later fulltime. In 2010 stapte hij over naar CED, waar hij werkt als group controller (verantwoordelijk voor Finance&Control). Beckers woont met zijn vriendin en hun zoon van 2,5 in Vleuten, het tweede kind is op komst.

film: *The Program*

De dopegezinde gemeente

Still uit *The Program*

Het verhaal: Dramatische reconstructie van de opkomst en ondergang van wielrenner Lance Armstrong (Ben Foster). Terwijl zijn collega's het spectaculaire verhaal van Armstrong (wielrenner overwint kanker en wint zeven jaar op rij de Tour de France) voor zoete koek aannemen, heeft de Ierse sportjournalist David Walsh (Chris O'Dowd) zijn twijfels. Hij gaat op onderzoek uit en ontmaskert Armstrong als de spil in het meest geavanceerde dopingprogramma dat de wielwereld ooit zag.

D'r op en d'r over, want:

- Lang voordat iemand van *big data* had gehoord, wist uw filmrecensent – destijds nog op de lagere school – vijf jaar op rij de tourtoto van Wahlwiller (410 inwoners) te winnen met

behulp van een zelfontwikkelde database met uitslagen van wielwedstrijden. Het is maar om te zeggen dat ik hartstochtelijk van de wielersport hou, en dus oprecht benieuwd was of de Britse veteraanregisseur Stephen Frears een goede film over de affaire Armstrong zou kunnen maken.

- Het antwoord op bovenstaande vraag luidt helaas 'nee', maar na het zien van *The program* kijk ik wel reikhalzend uit naar een speelfilm over Floyd Landis, een devote mennoniet met een knagend geweten en misschien wel de meest beklagenswaardige wielrenner uit de hele Armstrong-affaire.

De rode lantaarndrager van dit filmjaar, want:

- Het verhaal van Lance Armstrong is alom-

bekend. Een dramatische reconstructie heeft dan ook alleen zin als het lukt om nieuw licht op de gebeurtenissen te werpen. Je verwacht iets extra's: een nieuwe onthulling, inzicht in Armstrongs psyche, een analyse van de verhoudingen binnen de US Postal ploeg. Maar we krijgen niets van dat alles.

- Als journalistieke thriller is de film niet spannend genoeg, als psychologisch drama veel te oppervlakkig.

- *The program* heeft ongewild een erg hoog *Koefnoen*-gehalte. We zien heel veel typetjes, maar weinig mensen van vlees en bloed.

- "Je rijdt de Tour niet op een boterham met pindakaas", zei Gerrie Knetemann al, maar kennelijk zijn er toch nog altijd mensen die het heel opzienbarend vinden dat er prestatie-

verhogende middelen worden gebruikt in de dopegezinde gemeente die we het wielpeloton noemen.

- Het zou natuurlijk nog veel erger kunnen: stel je voor dat de hele film becommentarieerd zou worden door Ducrot en Dijkstra. Dan zaten we pas echt in de *chasse patate*.

Het salomonsoordeel: Parijs is nog ver, maar de prijs voor de meest overbodige film van het jaar is bij dezen vergeven. Of zoals Gerrie Knetemann zou zeggen: Stephen Frears zit "te harken met zijn hol open".

Mark Vluggen

Mark Vluggen is senior docent bij SBE en hoofdredacteur bij Lumière

thuisreiziger

Mars Incognito

Overvallen zijn wij door het verschrikkelijke nieuws van de aanslagen en slachtpartijen in Parijs. Het is nieuws, niet per se iets nieuws. Of het moet zijn dat de schaal, de planning, het succes en het snelle opeisen van de verschrikking de gruwel naar een ander niveau tillen. Aanslagen als deze staan onder bescherming van Mars Incognito. De oorlogsgod die achterafstraten en -buurten, getto's, ontoegankelijke grensgebieden, onderdrukte minderheden opzoekt om de basis voor terreur te leggen.

Staten, regeringen, reguliere strijdkrachten hebben het moeilijk met Mars Incognito. Wie zijn de strijders, waar zitten ze, hoe verdwijnen ze weer in de bevolking? Oorlogsverklaringen zijn een slag in de lucht. Terreur met terreur beantwoorden? Als Mars Incognito aan de winnende hand raakt, krijgen zijn zonen Angst en Verschrikking het voor het zeggen.

Landen, naar negentiende-eeuws model, rechtsstaten met parlementen en staande legers, met duidelijke grenzen rond een bevolking die zich een natie acht, hebben het al tientallen jaren moeilijk met hun omgang met gewelddadige groepen. We zijn in oorlog, zeggen president Hollande van Frankrijk en veel van zijn collega's.

Foto: Loraine Bodewes

Met wie precies en wat is de waarde van alle coalities? Wel in Irak bombarderen, maar niet over die kaarsrechte grens met Syrië. Al in de *Ilias* van Homeros kan men lezen wat er in een *coalition of*

the willing allemaal fout kan gaan.

Moderne oorlogsvoering is al lang geen vervolg meer op een oorlogsverklaring na een stemming van het parlement. Ergens in de Verenigde

Staten rijdt een jonge computertechnicus naar zijn werk: een aanslag met een drone uitvoeren aan de andere kant van de wereld. Hier en daar blijken toch *special forces* kort aanwezig te zijn. Moderne staten gaan gerichte acties met mogelijk *collateral damage* niet uit de weg. Mars Incognito vindt overal zijn volgers.

Waren de aanslagen in Parijs wel tegen de soevereine staat Frankrijk gericht? Deze Mars Incognito heeft het naar eigen zeggen op een groot deel van de mensheid en hun manier van leven gericht. De plegers in Parijs komen overal vandaan. Onder andere België is evenzeer betrokken. Heel veel inwoners van het huidige Europa leven niet alleen binnen hun nationale binnengrenzen. Zij hebben overal familie, vrienden en bekenden wonen. Dat is allang geen eigenschap meer van terroristen en andere schimmige personen. Het is onnuttig te speculeren of wat in Frankrijk gebeurt ook in Nederland kan. Europa bestaat ook als realiteit omdat het mondiaal zo gezien wordt.

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de Universiteit Maastricht

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),

Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie

Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Piet Eichholtz,

Birsen Erdogan, Silvia Evers, Ton Hartlief,

Yordi Rienstra, Alexandra Rosenbach

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Albert Bergbroeder, Ingrid Candel, David

Darler, Ype Driessen, Fokke Fernhout, Hans

Philipsen, Romeijn Sadée, Kate Surala, Mark

Vluggen

Fotografie

Loraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman

Druk

Janssen/Pers Gennepe

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen

zie aanhef op mededelingenpagina

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Leden van de universitaire gemeenschap

ontvangen het blad gratis. Afgestudeerden

en andere belangstellenden kunnen zich

abonneren voor € 37,00 per jaar.

Losse nummers € 1,00

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande

schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur

geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paartjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

paartjes

Temporary apartment for rent in historic house in city center (dec '15- nov '16), ca 65m², €800 (excl) Information 06-12385891

Te koop Balsemienbeemd 64 Maastricht. Instapklaar, 3 slaapkamers en een fijne tuin. VP 164.000. Open huis 28 nov. 11 tot 12.30

JOHN MULLINS IRISH PUB & RESTAURANT YOUR PLACE FOR FISH, STEAKS, BURGERS AND VEGETARIAN FOOD. SPORTSPUB. EVERY TUESDAY QUIZ NIGHT-LIVE MUSIC EVERY WEEKEND

PIANO-TUNER-MAASTRICHT.NL

PROFESSIONELE THESISVORMGEVING INCL. DRUKWERKBEGELEIDING HOGE KWALITEIT VOOR EEN BETAALBARE PRIJS. WWW.DLGRAPHICS.NL 0624321042 INFO@DLGRAPHICS.NL

Tijdelijk te huur (dec '15- nov '16): sfeervolle woning in historisch pand in binnenstad (Jekerkwartier) ca 65m², €800 (excl) Informatie 06-12385891

PUBQUIZ @ JOHN MULLINS IRISH PUB & RESTAURANT. EVERY TUESDAY @ 8 O'CLOCK

Paartjes

Download het paartjesrooster op www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaaf van reden Paartjes te weigeren.

Voor de studie „Effect van prebiotische vezels op de gezondheid en het functioneren van het maagdarmkanaal” zijn wij op zoek naar:

Gezonde mannen en vrouwen met een trage stoelgang

- 20–50 jaar
- BMI tussen 20 en 30 ((BMI = gewicht (in kilogram) / (lengte x lengte) (in meter))
- Geen gebruik van laxeremiddelen, probiotica (Yakult, Actimel), prebiotica (vezelsupplementen)
- Geen chronische ziekte
- minder dan 4 keer per week ontlasting

In deze studie willen we onderzoeken wat het effect is van een vezelsupplement op de gezondheid van het maagdarmkanaal, de darmflora en de metabolische gezondheid.

Het onderzoek zal 12 weken duren en bestaat uit:

- 2x Screeningsbezoek (3u+6u)
- 3x Testdag (7u) (o.a. bloedafname, energieverbruik meten)
- 12 weken lang 3x dagelijkse inname van een vezelsupplement of controlemiddel.

Na afronding van het onderzoek ontvangt u een vergoeding van 500 euro + reiskosten.

Heeft u interesse of verdere vragen, neem dan contact op met MSc Mattea Müller, via e-mail: m.muller@maastrichtuniversity.nl of Tel. 043 - 38 81509.

TOT 50% KORTING

Kom langs op Black Friday! Winkelcentrum Entre Deux is 27 november extra lang geopend, van 10.00 uur **tot 21.00 uur**. Profiteer alleen op Black Friday van **kortingen tot wel 50%**. Cadeaus kopen was nog nooit zo voordelig! **Meer info? Ga naar entredeux.nl/blackfriday**

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

19-11, 10.00 uur: dhr.drs. Erik Aller	10-12, 14.00 uur: mw. Erika Huber
19-11, 12.00 uur: mw.drs. Annemieke Y. Thijssen	10-12, 16.00 uur: mw.drs. Rosanne L. Rademaker
19-11, 14.00 uur: dhr.drs. Ramon P.G. Ottenheijm	11-12, 10.00 uur: mw. Chantal M.C. le Clercq, MSc.
19-11, 16.00 uur: dhr. Alex A. Zwanenburg, MSc.	11-12, 12.00 uur: mw. Christina Peristeridou
20-11, 10.00 uur: mw. Simona Vezzoli, MA	11-12, 14.00 uur: mw.drs. A.E.W. Hamaekers
20-11, 12.00 uur: mw.drs. Marloes van Onna	11-12, 16.30 uur: Inauguratie Prof.dr. Bela Kubat
20-11, 14.00 uur: mw. Andrea C. Broderick, LL.M	14-12, 10.00 uur: dhr.drs. Laurentius J.M. Evers
20-11, 16.00 uur: mw.drs. Rinske S. Boersma	14-12, 12.00 uur: mw. Geneviève A.F.S. van Liere, MSc.
24-11, 14.00 uur: mw.drs. Mariëlle A.C. Gelens	14-12, 14.00 uur: mw. Katharina K. Pucher, MSc.
24-11, 16.00 uur: dhr. Hendrik J.S. Baier, MSc.	14-12, 16.00 uur: dhr.drs. Michael H.D. Rauner
24-11, 14.00 uur: mw.drs. Mariëlle A.C. Gelens	15-12, 10.00 uur: mw. Evertje H. van Roekel, MSc.
25-11, 12.00 uur: mw.drs. Inge Schwager	15-12, 12.00 uur: mw. Muriel X. Gabriele Draht, MSc.
25-11, 14.00 uur: mw. Jessica M. Alleva, MSc.	15-12, 14.00 uur: mw. Peggy M.H. Bongers, MSc.
25-11, 16.00 uur: mw. Ayse M. Yüksel, MA	15-12, 16.00 uur: mw. Sarah-Anna Heschem, MSc.
26-11, 10.00 uur: drs. Stef Zeemering	16-12, 09.45 uur: dhr. Giorgio Triulzi, MSc.
26-11, 12.00 uur: mw.drs. Maureen Aarts, MSc.	16-12, 10.00 uur: dhr. Hussein M. Nasrallah, MSc.
26-11, 12.00 uur: mw.drs. Maureen Aarts, MSc.	16-12, 12.00 uur: mw. Adriana N. van Dijk-de Vries, MSc.
26-11, 14.00 uur: drs. Josephus (Joop) H.M. Remmé	16-12, 12.45 uur: mw. Yanti Octavia, MSc.
26-11, 16.00 uur: dhr. Tom H.G.A. Peeters, MSc.	16-12, 14.00 uur: dhr. Kevin W.A. Göttgens, MSc.
27-11, 10.00 uur: mw. Yvonne Oligschläger, MSc.	16-12, 15.45 uur: dhr. Abdul Baseer Qazi, MSc.
27-11, 12.00 uur: mw. K. (Nina) A.P. Wijnands	16-12, 16.00 uur: mw. Vera-Christina Mertens, MSc.
27-11, 14.00 uur: mw.drs. Marijke Vanspauwen	17-12, 10.00 uur: mw. Andreea C. Bicu, MPhil.
27-11, 16.00 uur: Afscheidscollege prof.dr. Bas Mochtar	17-12, 10.45 uur: dhr. Pieter Eijgenraam, MSc.
1-12, 14.00 uur: mw. P. Denise Alexander, MSc.	17-12, 12.00 uur: mrs. Zeliha Emel Öztürk, MSc.
1-12, 16.00 uur: mw. Nela Lekić, MSc.	17-12, 14.00 uur: dhr. Frederik C. Schadd, MSc.
2-12, 10.00 uur: dhr. Mehdi Piri Damagh, MSc.	17-12, 15.45 uur: mw. Su-Mia Fazilet Akin, MSc.
2-12, 12.00 uur: mw. Skadi van der Meer, MSc.	17-12, 16.00 uur: dhr.drs. Johan B.H.M. Dupont
2-12, 14.00 uur: dhr. Ismail Sinan Guloksuz, MSc.	18-12, 10.00 uur: mw. Tammy Oth, MSc.
2-12, 16.00 uur: dhr.ir. Martijn L.L. Chatrou	18-12, 12.00 uur: mw. J.D. (Dianne) de Boer-de Korte
3-12, 10.00 uur: mw. Sonia C. Garcia Caraballo, MSc.	18-12, 14.00 uur: mw. Janneke E. van Leijen-Zeelenberg, MSc.
3-12, 12.00 uur: dhr. Seyed Ehsan Pishva, MD	18-12, 16.30 uur: Afscheidscollege van Prof.dr. Fred Brouns
3-12, 14.00 uur: mw. Tine M. Comhair, MSc.	21-12, 09.45 uur: dhr. João P. da Costa Alvares Viegas Nunes, MSc.
3-12, 16.30 uur: Inauguratie Prof.dr. Phedon Nicolaïdes	21-12, 10.00 uur: mw.mr. Kerstin Van de Ven
4-12, 10.00 uur: dhr.drs. Jarno Melenhorst	21-12, 12.00 uur: dhr. Zlatan Mujagic, MSc.
4-12, 14.00 uur: mw. Milou H. Martens, MSc.	21-12, 14.00 uur: mw. Yanny Ying-Yee Cheng, MSc.
4-12, 16.30 uur: Inauguratie Prof.dr. Marc de Werd	21-12, 15.45 uur: dhr. Hibret B. Maemir, MSc.
7-12, 14.00 uur: mw. Alexandra Ziemann	21-12, 16.00 uur: mw. Mildred A. de Bruijn
8-12, 14.00 uur: mw. An E.K. Deliaert, MD	22-12, 12.00 uur: mw.drs. Lindy Gommans
8-12, 16.00 uur: dhr.drs. Pieter P.H.L. Broos	
9-12, 10.00 uur: mw. Toan Do Thi Thanh, MIH	
9-12, 12.00 uur: mw. Yufitriana Amir, MSc.	
10-12, 10.00 uur: dhr.drs. Lucas J. Poort	
10-12, 12.00 uur: dhr. Ajay Suresh Sharma	

Maastricht University *Leading in Learning!*

Interne vacatures

- **PhD Student** NUTRIM, Human Biology and Movement Sciences, Metabolic Syndrome, FHML, 38 hours, PhD-student salary
Vacancy number: AT2015.219
- **Salarisadministrateur**, Finance, 38 uur, schaal 7
Vacaturenummer: AT2015.220

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Ga naar de link Medewerkers en vervolgens naar Vacature-aanbod (onderaan de pagina). Klik daarna op Academic Transfer. De vacante functies zijn onderverdeeld in interne en externe vacatures. Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht). De vacatures staan open voor interne kandidaten (medewerkers en uitkerings-gerechtigden van de UM).

www.maastrichtuniversity.nl

LEIDERSCHAPSCURSUS philharmonie zuidnederland

door dr. Raphael von Hoensbroech, zakelijk leider van het Konzerthaus Berlin en voormalig directeur Boston Consulting Group.

www.philharmoniezuidnederland.nl/leiderschapscursus-leading-the-south

088 16 60 723

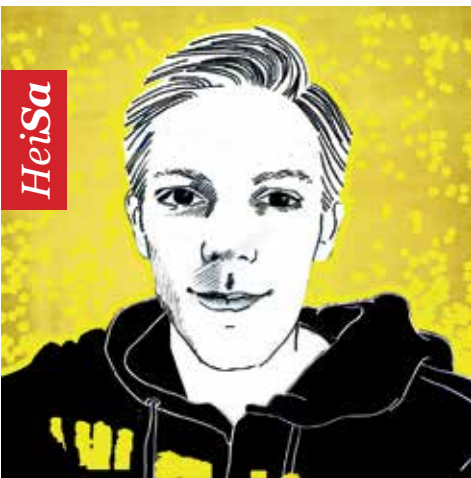

St.Pieter/Jekerdal

instapklare eengezinswoning,
5 slaapkamers.
Grenzend aan natuurgebied Jekerdal.
Tuin op zuid-west.

Vraagprijs € 389.000

☎ 06-22046515 na 18.00 uur

HeiSa

Nepknotjes

“Well, you look hipster-ish! I like your glasses!” Mijn handen begonnen abrupt te kriebelen. Er zijn maar weinig dingen die ik meer verafschuw dan de term hipster. In mijn hoofd telde ik rustig tot tien en zei vervolgens dat, anders dan bij vele hipsters, dit wel een montuur betrof waar glazen op sterkte inzaten. Wat het fenomeen hipster ook inhoudt, ik ben het niet: ik houd niet van goji bessen, quinoa, het dragen van mutsen als de zon schijnt, bomenknuffel-festivals of veel te dure koffie van een of andere hippe barrista. Ik acht de kans groter dat ik Daniel Craig opvolg als James Bond dan dat ik ooit onder de categorie hipsters zal vallen.

De diversiteit binnen deze categorie is overigens ongekend. Het betreft immers een subcultuur, zo zegt men, “die niet in een hokje te plaatsen is”. De klederdicht van vrouwen kan variëren van een indianenpakje dat moeder vroeger met carnaval droeg, tot grote piercings, kisten van schoenen en oncharmant lange rokken. Bij mannen is de klederdicht over het algemeen iets eentoniger: bovenste knoopje van het overhemd dicht, een frappante snor, zo'n 'barber-look' kapsel waar iedere Jan Lul mee rondloopt tegenwoordig, broekspijpen een beetje opgerold, eventueel een neppe bril en natuurlijk de knot in de haren. Die verschrikkelijke knot die je overal ziet. Net toen ik dacht het ergste gehad te hebben, las ik dat je tegenwoordig nepknotjes kunt bestellen op internet! Eigenlijk is dat hippe gedoe behoorlijk kinderachtig. Het is een soort goed-beter-best verhaal waarin de een nog net weer iets gekkere kledij wil hebben dan de ander. Het doel van deze wedloop: in een zo non-mainstream mogelijke outfit rondbanjeren. Het resulteert in Bassie en Adriaan-achtige tafereelen, rugzakken van Calimero of Spongebob en andere misplaatste rarigheid. Wat mij betreft is het een keer afgelopen met dit geëmmmer. Tuurlijk moeten ze dingen aantrekken waarin ze zich lekker voelen, maar in hun collectieve zoektocht om zo min mogelijk mainstream voor de dag te komen, is deze hippe subcultuur inmiddels meer mainstream dan een boterham met hagelslag.

Romeijn Sadée

3HOOG

Door Ype
Driessen

René

Jurje

Merel

Harrie

Aan het handje

Het was niet geheel toevallig dat ik me afgelopen zaterdag onder het publiek op de Open Dag begaf. Ik had behoefte aan wat jongs om me heen, wat onbedorvens. Wat is er onbedorvener dan een scholier die zich, nog kletsnat achter de oren, op zijn toekomst oriënteert? Die plannen maakt, die droomt over wat hij ooit wil worden, die zich bij voorbaat al verkneukelt dat hij hier in Maastricht misschien een Frans vriendje of vriendinnetje kan opduikelen zodat hij ooit gegidst en al kan gaan clubben aan de Côte d'Azur? Of in Parijs?

Parijs, o nee, daar maar even niet aan denken. Daar lopen net iets te veel jongeren rond die het niet zo hebben op andermans toekomstplannen. Een toekomst die niet verder reikt dan één avond, dat vinden ze lang genoeg. Dan was het zaterdag wel anders, hier in Maastricht. Ik verheugde me op de glimmende wangetjes, de glanzende ogen van al dat jonge spul dat verwachtingsvol aan zou schuiven in de collegebanken, of lachend in de rij voor de gratis oranje petjes zou gaan staan. Dus ik kom daar, ik kijk rond en ik denk: gut, wat zijn de aanstaande studenten oud! Grijs koppen, kale koppen, gegroefde gelaten; worden de kinderen tegenwoordig zo geteisterd op school dat ze in één klap twintig, dertig jaar ouder worden? Neuh, zo gek kan het toch niet wezen. Bovendien zag ik tussen al dat middelbare volk ook nog wel een enkel jeugdig gezichtje. Ik erop af. -Dag meneer, mijn naam is Bergbroeder, komt u hier ook studeren? Een late roeping? Respect! -Haha, nee hoor, ik ben hier met mijn dochter! -Met uw dochter? Waarom dat?

-Nou, ik wil wel eens met eigen ogen zien wat er hier te koop is. (Het schaap is er intussen bij komen staan.) -Dag meneer. Ik heb hem zelf gevraagd om mee te gaan. Papa stelt altijd van die goede vragen. -Maar meisje, kun je die vragen dan niet zelf stellen? Je gaat toch ook zelf studeren? Of komt papa dan naast je zitten in de onderwijsgroep? En komt mama je potje koken op je nieuwe kamer? -Nee meneer, dat niet, maar ik kom uit Flutjebroek en dan is dat verre Maastricht best een beetje eng. En wat als ik de mensen hier niet versta? Papa spreekt alle talen, hè pap? -Zeker kind, en alle dialecten. Op mij kun je

bouwen. Maar waar wilt u heen meneer, eh, Bergmans?

-Bergbroeder is de naam, niet erg hoor, iedereen vergeet wel eens wat. Straks bij het welkomspreekje wel opletten hè! Nee nee, geintje. En ik wil nergens heen, ik was gewoon nieuwsgierig hoe de leiders van de toekomst, de nieuwe generatie intellectuelen, de *spes patriae* zich voorbereidt op de volgende grote stap in het leven. En dat zie ik nu. Aan het handje. U bent bedankt.

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder